

ΜΥΣΟΥΚΕΤΟ

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
Γραφεία : 'Οδός Λέκα 7
'Ιδρυτικά κεφάλαια 1.000.000 Δρ.
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ...
'Εσωτερικού δι' εν έτος... Δρχ. 130
'Εξωτερικού > > > Φρ. 130
'Αγγλίας-Αιγύπτου > > Δολλ. 1
'Αμερικής > > > Δολλ. 5
Αι εξάμηνιοι και τριμήνιοι κατ' ανάλογον.
Αι συνδρομαί δούν' απευθύνονται ως εξής
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200

Το τεύχος τιμάται Δρχ. 2.50
Δημοσιεύσεις ο στίχος δραχμαί 5
Δι' Αγγλίας διαίτεται συμφωνίαι
Τα προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχμάς 5

ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ

ΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΕΡΑ
ΕΠΑΡΓΥΡΑ ΕΙΔΗ
Εκτάστημα ίδρυ-
θέν το 1899 ειδικώ
διὰ διαργυρά ειδή
ἀνεγνωρίσμενον
διὰ τὴν καλὴν
ποιότητα καὶ εὐλι-
κρίνειαν τῶν τιμῶν
ΣΤΑΔΙΟΥ 17
Α. ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Μετοχικὸν δρχαμῶν... 72.000.000
'Αποθεματικὸν > ... 23.000.000

'Αγοραπωλησία Συνελλήγματος ἐπὶ τοῦ
'Εξωτερικοῦ.—Πιστώσεις ἐναντὶ Φοροτα-
κίων.—Προεξοφλήσεις καὶ Εἰσπράξεις Γραμ-
ματίων.—Πιστωτικά 'Επιστολάι καὶ 'Εντο-
λάι πληρωμῶν.—Χρηματιστικά 'Εντολάι.
Χρεώγραφα πρὸς φέλλαιον καὶ Εἰσπραξίς
τοκομητίων.—'Ενοικίσις Χρηματοκιβη-
τίων.—Καταθέσεις 'Οψεως καὶ ἐπὶ προδ-
σῆς.—Τραπεζητίων μέχρι δρχαμῶν 20.000
ἐπὶ τῷ ἑκάστῳ ἡμέρας.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

τὸ ὁποῖον πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κιό-
σκια καὶ τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφη-
μερίδων ἀποτελεῖ θαύμα ἐκδόσεως
ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης, εἰκόνας καὶ ἐμ-
φανίσεως. Εἰς τὰς πυκνοτυπωμένας
σελίδας του συνεργάζονται οἱ κορυ-
φαῖοι τῶν Ἑλλήνων Λογίων, μεταξὺ
τῶν ὁποίων οἱ κ.κ. Κωστής Παλα-
μάς, Παῦλος Νιρβάνας, Λάμπρος
Πορφύρας, Μ. Μαλακάσης, Ψυχά-
ρης, Δ. Βουτυράς, Τίμος Μωραϊτί-
νης, Δ. Κόκκινος, Θ. Συναδινός,
Σταμ. Σταμ., Στεφ. Δάφνης, Ηλ.
Βουτιεριδής, Κ. Πασαγιάννης, Μυρ-
τιώτισσα κλπ. κλπ.

Εἰς τὸ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εὑρετε τέσσερα
ὁλόκληρα θεατρικὰ ἔργα, ἀπὸ τ' ἀρι-
στοτεχνήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ
τοῦ ξένου Θεάτρου.

Πλήθος ἀνεκδότων, ἀστειῶν, περιέρ-
γων, ποιημάτων κλπ. κλπ.

Ὅλα αὐτὰ εἰς τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“ τὸ ὁποῖον
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΝΤΙ ΕΙΚΟΣΙ (20)
ΔΡΑΧΜΩΝ ΜΟΝΟΝ

Γυναικεῖοι νεωτερισμοί,
εἰς καπέλλα καὶ φορέματα

ΣΤΟ
„ΣΚΕΡΤΣΟ“

96 - ΑΧΑΡΝΩΝ - 96

Παρακολουθήσεις τιν πλέον τε-
λευταίων Παρισινῶν μεδέλλων.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΙ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

ΑΙΟΛΟΥ 12

31 Ιανουαρίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

69

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ Κ. Κ. ΞΕΝΟΦΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ, ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Κ. ΠΑΥΛΟΣ
ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ & ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΝΕΞΕΡ.

Μία περιπέτεια τοῦ κ. Στρατηγῶ. Τὸ κακὸ συναπάντημα. — Ὡς ζητεῖ μὴ στιγμὴ ὁ κ. Διευθυ-
ντὴς τῆς Αστυνομίας!... Εἰς τὰς φυλακὰς! Ὁ κ. Καρολίδης εἰς Ἀθήνας. Ἡ γνώμη του περὶ τῶν
γὰμων τοῦ Ἑλλήνων διαδέχεται μετὰ τῆς πρηνήσεως Σοφίας. Ἡ γνωριμία του μετὰ τὸν Χαρίλαον
Τρικοῦπην. Αἱ σχέσεις του μετὰ τοὺς πολιτικούς. Ὁ Δημήτριος Ράλλης. — Τὸ σπίτι μου ἔχει δύο
πέρτες!... Ὁ κ. Φιλαδέλφους καὶ ἡ ζωγραφικὴ. Ἡ αὐστηρότης τοῦ διδασκάλου του. Σωντανὸς ἐν
τῷ... τάφῳ! — Σωτὴρ τοῦ ὁ καθηγητὴς Γεννηματῆς. Καὶ καλὸς Χριστιανὸς. Καὶ ἀναπληρωτὴς τοῦ...
ιεροδιακόνου! Ἡ τεύρτα τοῦ ἀρχιμανδρίτου Δαμασκηνοῦ. Ὁ κ. Χριστόφορος Νέξερ παρ' ὀλίγον...
ἐμπόρος! Πῶς ἐγίνε ἡθελοίσις στὰ καλὰ καθέμενα. Ἡ πρώτη του ἐμφάνισις. Ὁπου τρέμουν τὰ
γόνατά του! — Χριστόφορε, παιδί μου, εἶσαι ἀναίδης!... Πῶς τὸ ἔσκασε ὁ ἀδελφός του χάριν τῆς
καλλιτεχνίας καὶ πῶς τὸν συνέλαβε πίσω ἀπὸ μερικά βαρέλια στὸ Τζελέκη. Ὁπου τὸν καταγ-
γέλευν ὡς... ἀμελογομένως πλούσιον! Ἡ δίκη του. — Εἶσαι πράγματι πλούσιος, κ. Νέξερ! — Μὴ
με βρίζετε, κ. Πρόεδρε!...

Ο Κ. ΞΕΝΟΦΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ὁ κ. Ξενοφὼν Στρατηγὸς, πρὶν μᾶς ἀφηγήσῃ τὸ σχετικὸν ἀνεκδοτὸν
τοῦ, μὴ ἀνέφερε μερικὰς βιογραφικὰς τῶν πληροφορίας.
— Τὸ 1897, μὴς εἶπε, ἀπεστάλην, τῇ μεσολαβήσει τοῦ τότε δια-
τάκτου Κωνσταντίνου, δι' εὐρυτέρας σπουδὰς εἰς τὴν Στρατιωτικὴν
Ἀκαδημίαν τοῦ Βερολίνου. Κατὰ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους ἐν-
σκήνῃ εἰς τὸ Ἐπιτελεῖον, μετὰ τὸ 1917 δὲ παρητήθη τὸν τάξουν
τοῦ στρατοῦ καὶ κατόπιν ἐπολιτεύθη. Τὸ 1922 ἐφυλακίσθη, μετὰ
δὲ τὴν ἀποφυλάκισίν μου ἐξορίσθη καὶ πάλιν εἰς τὸν πολιτικὸν
ἀγῶνα.

Ὁ κ. Ξενοφὼν Στρατηγὸς μᾶς ἀφηγήθη ἀκολουθῶς τὸ κατωθί
ἐπεισόδιον τῆς πολιτικῆς του ζωῆς:

— Τὴν 31 Ἰουλίου τοῦ 1920, κατὰ τὰς 12 1/2 μ. μ., κατεβή-
καμε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἀντιπολιτευσεως, ἐγώ, ὁ Στρατῶς, ὁ
Ριθφός καὶ ὁ Γ. Μερκούρης καὶ διευθυνόμεθα
στὰ σπίτια μας. Ἐγώ, ὁμιλῶν μετὰ τὸν Στρατῶν περὶ
τῶν πολιτικῶν συλλόγων, προσεπέρασα τὴν ὁδὸν
Ζαϊκώστα καὶ ἐβάδιζα μαζί με τοὺς ἄλλους κατὰ
μῆκος τοῦ ἀνακτοροῦ τοῦ κήπου. Ἀπὸ τοῦ σημείου
αὐτοῦ ἀρχίζει τὸ... δρᾶμα!...

Ἐσθνα μᾶς ἐπλησίασε ἕνας ἄγνωστος μετὰ
πολυτὴν ἐνδυμασίαν, ἀνήκων εἰς τὴν μουσικὴν χορο-
φυλακίαν, μετὰ μὲν αὐτοῦ μουστάκι καὶ μᾶς ἐρώ-
τησε ἕνα ἕνα πῶς λεγόμεθα. Ἀμα ἀκούσε τὰ
ὀνόματά μας, μᾶς εἶπε εὐγενέστατα:

Ὁ κ. διευθυντὴς τῆς Αστυνομίας σὰς θέλει
μὴ στιγμὴ ὁ δ. α.

Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀλήθεια, μόνον μὴ στιγμὴ μᾶς ἤθε-
λε ὁ κ. διευθυντὴς γὰρ νὰ μᾶς στελεῖ στὰς φυλα-
κὰς ὅμως.

Ἀμα ἐξηκολούησε τὸ θέρημά του ὁ μουσικός,
ἐστράφη καὶ ἔκαμε νεύμα σ' ἕνα αὐτοκίνητον, στα-
ματημένον ἐκεῖ κοντά, τὸ ὁποῖον ὀδηγοῦσε ἕνας χο-
ροφυλάκας μετὰ σὺν. Ἀλλοτε οἱ χοροφυλάκες ὡς
μέσον ἐξασφάλισις τῶν συλλαμβανόμενων εἶχαν
τὸ περίφημον σκηνίον ἤδη ἀντὶ σκοποῦ ἔχουν αὐτο-
κίνητα.

Δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ κανεὶς ὅτι ἐγίνε μεγάλη
πρόσδος. Τὸ αὐτοκίνητο — ἕνα μικρὸ φορτάκι — δὲν
μᾶς χοροῦσε ὅλους. Δὲν εἶχαν προβλέψει ὅτι μ'
ἕνα σημάρο θά... ἐπεφταν τέσσερα τρυγόνια.

Ὁ κ. Χριστόφορος Νέξερ.

ΜΟΡΦΩΘΗΤΕ, ΜΟΡΦΩΣΑΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

μετὰ τὴν τακτικὴν ἀνάγνωσιν τῆς **ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ**
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ

διὰ τῆς ὁποίας οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ οἱ καλλίτεροι Ἑλληνες συγ-
γραφεῖς ἀνέλαβον νὰ φέρουν μέχρι τοῦ μεγάλου κοινοῦ, ὅλας τὰς ἐπιστήμας, ὅλας τὰς γνώσεις.

Ἐσωτερικοῦ = **ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ** = Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ Δρχ. 250. = Ἐξάμηνος Δρχ. 130. = Αἰγύπτου & 1.00. = Ἀμερικῆς Δολλ. 5.00

Ἐκδότης: **ΠΑΥΛΟΣ Χ. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ**, Μέγαρον Πλάζας Ὁμόνοια, ΑΘΗΝΑΙ.

τας ότι διά του γάμου του διαδόχου της Ελλάδος εβρίσκοντο προς την πραγματοποίησιν των εθνικών πόθων μας. Έντούτοις έπρεπε να γράφω την αλήθειαν και την έγραψα. Διότι και τότε έπιστενα όπως και τώρα ότι αν αι στιγμαί των μεγάλων ένθουςιασμών δεν είνε κατάλληλοι δι' αόστηράς ιστορικάς εξηγήσεις, υπέρτατον μ' όλον τούτο καθήκον του ιστορικού είνε να λέγη την αλήθειαν όπως την βλέπει. Είπον λοιπόν έμπαντικώς ότι το συναίσεον του Κωνσταντίνου το όποιον τόσον επανηγυρίζετο ως ένέχον ήρωικήν πολιτικήν απουδαότητα, όχι μόνονδεν είχε ουδεμίαν τοιαύτην, αλλά και άν είχε θα ήτο μάλλον καθ' ήμιν παρ' όποιον ήρωον. Την γνώμην μου δε ταύτην εξέφραζον διά μακρών περαιτέρω, λέγων ότι ή Γερμανία δεν ήτο δυνατόν να δείξη ένδιαφέρον διά την Ελλάδα, διότι είχε μηδαμινά συμπερόντα εν αυτή, ενώ απ' εναντίας, μέγιστα, εν Τουρκία.

Άλλοι κείται, επρόσθεσα, ή ήθική σημασία του γεγονότος. Είς το ότι και ό πλέον αισιόδοξος περί του μέλλοντος της πατρίδος τον άγωνιστή του 21, δεν θα ήτο ποτέ δυνατόν να προβλέψη, ότι εξέγντα μόλις έτη μετά τον άγώνα, αι Αθήναι θα έγινόντο έντενυχτήριον βασιλείων και ήγεμόνων, έλθόντων ίνα παραστούν εις τους γάμους του διαδόχου της Ελλάδος. Ταύτα έγράψαμεν την ήμέραν την ήμεραν, όπου τότε και κατά τυχρήν συναντήσαμε με ό Αθηνόγεννη, μου είπεν ότι τά άρδια μου είχαν κάνει άκατην έντύπωσιν εις τόν Τριζούτην. Μετά 3 — 4 ήμέρας από του γάμου, έδημοσιεύθη άνταπόκρσις έξ Αθηνών εις την «Σημαίαν του Λονδίνου», όργανον επίσημον της άγγλικής κυβερνήσεως. Ο Αγγλος άποστολάρχος, κρίνων λόγον περί του συνοικισμού, έλεγε ότι τούτο ύπόνοιον την θέσιν της Ελλάδος, διότι ή έλληνική δυναστεία συνδέεται μετ' ισχυροτάτων ήγεμονικών οίκων. Το γεγονός όμως τούτο, έπρόσθετε, δίδει άφορμήν εις ιστορικάς σκέψεις και όχι εις πολιτικούς ύπολογισμούς και ότι εάν στερείται πολιτικής σημασίας, δίδει εν τούτοις ένα διάγραμμα περί των πραγμάτων του κόσμου. Αύτά έγραφε ό Αγγλος δημοσιογράφος και έτελείωνε το άρθρον του, αποδίδον εις τόν γάμον την αυτήν άκατήν ήθικήν σημασίαν που του είχα αποδώσει και έγω. Έγραφε, δηλαδή, ότι εάν έλεγε κανείς κατά τόν άγώνα, ότι μετά 60 έτη θα έγινόντο εις τας Αθήνας ό γάμος του Έλληνος διαδόχου, παρισταμένον βασιλείων και ήγεμόνων, ό γάμος μέλλοντος βασιλείως της Ελλάδος, θα τόν εξέλαμβαν ως παραληρούντα προφήτην.

Όλίγας ήμέρας μετά τά γεγονότα ταύτα, εκλήθην υπό του Άναγνωστοπούλου, ιδιαιτέρου γραμματέως του Τριζούτη, όπως μεταβίη εις το ύπουργείον. Έφανεύσθη ότι είχαν κληθή δι' άσημάτων ένα ύπόθεσιν. Άλλ' ότε έφθασα εις το ύπουργείον ό Άναγνωστοπούλος μου είπε :

— Σας θέλει ό κ. Πρόεδρος. Έπρότιμισε δε να όρίση την συνάντησιν το μεσημέρι διά να είσθε μόνοι.

Τόν Τριζούτην δεν τόν έννείριζα όπως και αύτός έμε άλλωστε, ούτε έξ ύφους.

— Είσεθε ό κ. Καρολίδης; μου είπε, ότε είσχηθην παρ' αύτφ. Σας γνωρίζω διότι διαβάζω συχνά τα άρδια σας. Έγράψατε ένα άρθρον πολύ επίκαιρον.

— Εάν κρίνω, τού άπλήγησα, κ. Πρόεδρε, από όσα μου έφωλάν διά το άρθρον μου αυτό, πρέπει να συμπεράνω ότι δεν ήτο καθόλου επίκαιρον.

— Επρόσεξε το καθήκον σας, κ. Καρολίδη. Είπατε την αλήθειαν. Είς τόν Τριζούτην, ως άντελήφθη, είχε κάνει έντύπωσιν το γεγονός ότι και μία από τας σοβαρώτερας άγγλικάς έφημερίδας της έποχής εξέινει έξοχον το γεγονός του γάμου άκατήως όπως και έγω. Δι' αυτό και ήθέλησε να με γνωρίση. Κατά την πρώτην αυτήν συνάντησιν μας δεν παρέλειψε να μου ύποσχεθί ότι εϋθύς ως επήγγαμε έξ νέου εις τας εκλογάς θα μου προσέφερε έδραν εις το Πανεπιστήμιον. Έκτοτε συνητήθημεν πολλάκις. Ο πατριάρχης του άπηθύνη επιστολάς μέσον έμού τόν όποιον συνεβουλεύετο ό Τριζούτης δι' ότι άρεσέρα τα τουρκικά πράγματα.

Όφείλω εν τούτοις να είπω ότι παρ' όλην την φιλίαν με την όποιαν με περιέβαλε ό Τριζούτης, δεν είμουν Τριζουμπικός. Συνεδείμην και με τόν Δελιγάνη και με τόν Ράλλη, ό όποιος κάποτε πού είχαμε πολύν καιρό να ιδιωθούμε, μου είπε :

— Το σπίτι μου έχει δύο πόρτες, μία μεγάλη και μία μικρή. Αν δεν θέλεις να έρχεσαι από την μεγάλη, έλα από την μικρή.

— Δεν φτάνει ως εκεί ή δειλία μου, τού άπλήγησα. Και αυτό ήτο ή αλήθεια. Δεν επήγαινα συχνά σπίτι του όχι γιατί έφοβόμουν τους πολιτικούς άντιπάλους του, αλλά διότι είχα πολλά άσχολία.

Ο κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Θ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

Ο διαπρεκής αρχαιολόγος, καλλιτέχνης και συγγραφέας των «Μημίων των Αθηνών» κ. Αλέξανδρος Θ. Φιλαδέλφους εύρησε ήδη να μās διηγήθί δύο φαιδρότατα ανέκδοτα του παιδικού του βίου :

— Από μικρό παιδί, μās λέγει, είχα μεγάλη κλίση στη ζωγραφική, όταν δε έτελείωνε το σχολείο, είχα ένα μεγάλο κομμάτι των λουκουμιών, εις το όποιον έτοποθετούσα τά κραγιόνια, τά μολύβια, τά σφονίδια και διάφορα άλλα εργαλεία της τέχνης μου!... Έπρεπε λοιπόν τότε με το κομμάτι μου στο Πολυτεχνείο, όπου έλαγοντο μέχρι δύνσεως του ήλιου. Η άπασχόλησις μου όμως αυτή στη ζωγραφική άπήρθεκε στον διδάσκαλόν μου, ά όποιος είδολογόντας τον γονείς μου τότε...

Ο κ. Νέζερ στον όθλον του Κατά Φαντασίαν «Αδελφούς του Μολιέρου».

Ένθυμώμαι την άπελπισίαν, ή όποία κατάλαβε τους γονείς μου τότε.

Τό σχολείο, στο όποιο φοιτούσα ήταν του μεγαρίτη Μανούσου, βρίσκονταν δε στη γωνίαν των όδων Νίζης—Μητροπόλεως.

Γύρω στο σχολείο ήσαν την έποχή αυτή ζωγράφοι και μάγισσες!... Ο διδάσκαλός μου Μανούσος ήταν ένα γεροντάκι με κατάλευκον γενειάδα, και μ' ένα μακρύ σκουφάκι στο φαλακρό του κεφάλι. Έμοιαζε δε καταπληκτικώς τού Αλή—Πασά, τού όποιου είχε και την αμοιόβορο ψυχή! Κρατούσε πάντα στο χέρι ένα χονδρό καμτσίκι, μ' αυτό δε όρμυνε σάν τήγες και κυνηγούσε τους μαθητάς, πηδώντας τά θανά και ζελοποιώντας αυτούς άνηλώς!...

Η πεύ προτιτύπη όμως και πεύ άπάντησις τιμωρία που έπέβαλε στους μαθητάς ήταν ή έξη: Μέσα σε κάθε τάξη ύπήρχαν διάφορα καθάκια ό-

θια στον τοίχο. Τα καθάκια αυτά είχαν ύψος ανάλογο με τήν άνάστημια των μικρών μαθητών. Μέσα λοιπόν σ' αυτά έκαινε ό γέρο-Μανούσος τους άτακτούντας μαθητάς και τους έκλάιδε! Φώς και άέρα έμπαντε μέσα στους βελώνους αυτούς τάφους και μία τρύπα, που είχε μέγεθος αύτού!...

Σ' ένα τέτοιο ζύλιον τάφο μ' έκλεισε μία μέρα ό γέρο-Μανούσος. Έπειδή δε αύτός ήταν γέρος, ξεχασμένος και πολιτισμένος, έλησμόνησε εκεί μέσα επί πολλάς ώρας!... Έγώ, έπ' ειλείας έξαντλημένος παθόν, όλίγον έλεινε να λιποθυμήσω! Είπα όμως την στιγμήν αυτήν περνούσε εμπρός από τόν ζύλιον τάφο μου ό καθηγητής Γεννηματάς και ύπομνησάμενος ότι κάτι ζωντανό ύπάρχει εκεί μέσα, έξεβίασε την κλειδωνιά και μ' έφερε πάνω εις τήν φως του κόσμου!...

Αν κ' επέρασαν πολλά έτη, εν τούτοις δεν μπορώ να ξεχάσω τά φρικώδη αυτά φέρετρα του γέρο-Μανούσου, τού Αλή-Πασά αυτού της παιδαγωγικής! Τά φέρετρα αυτά εχρησιμοποιήσαν κατόπιν ως ντουλάπες, στις όποιες έβραζαν το συστάτι.

Θά σάς διηγήθω τώρα κ' ένα άλλο ανέκδοτον του παιδικού μου βίου.

Σε πολύ μικράν ηλικίαν ήμουν καθ' ύπερβολήν θρησκός, εν δε μικρό δομάτι στην σοφία της επί της όδου Βουλής παλαιάς μου οίκιας, το είχα μεταβάλλει εις παρεκκλήσιον!... Έκानε δε πώς πολλές μετάνοιες νυχθημερόν, όποτε... είχα τρυπήσει το παπιόνι μου στα γόνατά! Είς τους τοίχους είχα επίσης ζωγραφίσαι πλήθος Αγίων, έδωρίζα δε πολλά εικονίσματα, τά όποια έπέλου επί ζύλου μόνος μου, εις πολλούς συμπαθητάς και φίλους μου. Την θρησκολογικήν αυτήν διετήρησα και εις μεγαλειότητα ήμουν, όταν δε έσπούδαζα στο Μόναχο, στην εκεί Ακαδημία των Καλών Τεχνών, ως μαθητή του άειμνήστου Γ'ύξη μετρίανον άνελικώς στην έλληνικήν έκκλησίαν, όπου, όσάκις άπουοίανεν ό δικαστής, τόν άνεπλήρωνα έγώ!... Ένθυμώμαι μάλιστα ότι ό έκει άρχιμδότης Δαμασκηνός, εύγνωμών με, μου έστειλε στην έορτή μου μία θαυμασία τούττα!...

Ο κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΝΕΖΕΡ

Ο γνωστός ήθοποιός, διακεκομμένος καλλιτέχνης κ. Χρ. Νέζερ, ά- πέροχος έφημερίτης του Μολιέρου, είχε την καλοσύνη να μās διηγήθί τά ακόλουθα χαριτωμένα περιστατικά της ζωής του:

Έντεμποντάρια, μās λέγει, το 1909, την παραμονήν της Έπανάστασεως του Γουδοί. Κατά τās τρεις τήν άπόγευμα κατέβαν την ό- δον Σταδίου, πηγαίνοντας στο κατάστημα του θείου μου, όπου εργαζόμουν, προοριζόμενος για έμπροσς, όταν αίφνης συναντώ τον παιδικόν μου φίλο και μικρότερό μου στο χάρονα μαγαζί Λύτρα, ό όποιος μου λέγει :

— Η Εύαγγελία Παρασκευοπούλου δίδει ό- πόνη μία παράστασι στην Κηφισιά, με την «Αυλά» του Φαγιέ. Της λείπει ό «Πρίγκηπ Κάλις». Έρχεσαι να τόν κάνης;

Μου ήλθε σάν κεραμίδα. Από θέατρο δεν είχα ιδέα. Είχα ίδωι δύο έργα ως τότε και αυτά, παιδάκι, τόν «Μιχαήλ Στρογκόφ» και την «Χί- φη της Κούλουρης» στο θέατρο του Τσούχ, έ- που έπαίξε (και γι' αυτό πήγα) ό θεός μου Κωνσταντίνος Νέζερ. Τό μικρόβιο όμως της καλλι- τεχνίας ύπήρχε στην οικογένειά μας, γιατί έκτός από τόν θεό μου, ήθοποιός ήταν και έξακολουθεί να είναι και ό μεγαλύτερός μου άδελφός, Θεμιστοκλής. Έγώ όμως άπομυώς ά- σθανόμουν τόσο όλίγη κλίση στο θέατρο, ότε όταν κάποτε ό άδελ- φός μου έφυγε κυρτά με τόν Λύτρα για την Κρήτη, όχι μόνον συ- ννεμίσθην τόν θυμό των γονέων μου, οι όποιοι δεν ήδελαν κατ' ούδέν λόγον να γίνει ήθοποιός ό άδελφός μου (άργότερα άλλαξαν γνώμη και για τόν άδελφό μου και για μένα, ιδίως ή μητέρα μου)

Ο κ. Νέζερ στον όθλον του «Φιλαργύ- ρων» του Μολιέρου, στον όποιον έ- χει θεατρίσκον.

άλλά και έρεξε στον Πειραιά όπου και τους τσάκωσα στου Τζελέ- πη, χρημένους πίσω από κάτι βαρέλια!...

Όταν τέλος της Εύαγγελίας Παρασκευοπούλου, της είπαν ότι έδεχθη να παίξω τόν ρόλο του «Πρίγκηπος Κάλις», άφησμέ- νη πάντοτε καθότι είταν, ένόμισε ότι πρόκειται για τόν θεό μου. Ο Λύτρας χωρίς να χάσουμε καθόλου καιρό με πήγε στο σπίτι της μακαρίτισσας Ζηνοβίας, στην όδον Πειραιώς, όπου έκτός από μās την Ζηνοβία και την Εύαγγελία εύρίσκετο και ό κ. Βενιέρης. Άρ- χισε ή πρόβα. Δεν καταλάβαινα τίποτε. Τά είχα χαμένα. Ός τόσο κοιτούσπαρά κάτι έπληρα. Όταν μετά λίγες ώρες άρχισε ή παρ- άστασις στην Κηφισιά και μου είπαν ότι πρέπει να βγω στη σκηνή αψηλάφηνα να τρέμουν τά γόνατά μου από την συγκίνησι! Ο ρό- λος μου ήταν καλός, βγώ να καθήσω σ' έναν καναπέ. Κατάφερα να βγω και να καθήσω, τά γόνατά μου όμως έξακολουθούσαν να τρέ- μουν τόσο πολύ ότε άναγκάστηκα να βάλω επάνω τά χέρια μου. Δεν ήξεο και γα πώς έπαίξα ως τό τέλος τόν ρόλο μου. Δεν θυμι- μαί τι μου συνέβη, από τί ψυχολογικές στιγμές έπέρασα. Τό βέ- βαιον όμως είναι ότι είχα έπιτυχία, έπιτυχία άσυνέβητη, ότι δηλαδή άναλόγως της άπειρίας μου δεν έπαύσκησα πολύ, γιατί μετά την παράστασι, ό πρώην γυναικίστης μου Κούρης, άνθρωπος είλικρινής, συγγραφέας και θεατοφίλος, μου είπε :

Χατόφορε, παιδί μου, είσαι... άναίδης!... Έπει έντεμποντάρια στο θέατρο. Και τούτο το ανέκδοτον.

Όλα τά έφατατόδρομον, συνεχίζει ό κ. Νέζερ, ενώ ένα χαμώ- γιο άφρονιάς γίνεται στην καλοκαίρη ήμερ, ποτέ όμως και όπεί έξελαιμνήσθη για «όμοιοποιημένους πλούσιους! Τό άντημα αυτό, διότι γα μένα τουλάχιστον, όπως θα σου εξηγήσω παρακά-τω, καί άνηχηστος πρόκειται, μου συνέβη τώρα τελευταία. Συγ- κινώμαι με τόν πεδερμό μου στην όδον Πλίνου. Ο ιδιοκτήτης τού σπιτιού έπηρε όλες τις έως τώρα αθέσεις του ένοικίου. Δεν έξεο όμως πώς τού κατέβηκε και πότεπρε πώς έχω... περιουσία!... Φαν- τάζομνος λοιπόν ότι μπορεί να ταμπλήξω κ' άλλες αθέσεις με έ- ντημης ως «όμοιοποιημένους πλούσιους! Πήγαμε λοιπόν στο δικα- στήρι και όταν ήλθε ή σειρά της ύποθέσεώς μου, ό πρόεδρος με ήρώτησε :

Είπατε πράγματι πλούσιος, κύριε Νέζερ; Ο μνηστήρ σας ισχυ- ρίζεται ότι είσθε μεγαλοεπιχειρηματίας και έχετε μεγάλη εισοδή- ματα. Είναι αλήθεια;

— Κύριε πρόεδρε, απήντησα, γιατί με ρώζουν; Με κατατάσ- σουν στην χορεία των Μπαδοσάκη, Χαρολάων, Σκουλοδμή και Σια. Τους ρώζουν αύτοις είνε αλήθεια ότι τούς έπαίξε, αλλά γιατί θέ- λουν σάνει κα καλά να με περιουσιώσουν σ' έναν μόνο ρόλο, τόν ρόλο τού πλούσιου, ενώ έγω παίζω πολλούς ρόλους και τους από διαφο- ρετικούς, από τόν «Εξηγταβελόνην» τού Μολιέρου, που έχει μεγα- λία και χαριόσις, ως τόν άπένταρο Σπανο-Βαγγέλη τού Σπατάλα; Γιατί με ρώζουν, κ. Πρόεδρε;...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Βιογραφικά σημειώματα και ανέκδοτα των κ. κ. Άν- δρέα Μιχαλακοπούλου, Θεόδ. Βελλινιάνη, Νικολ. Μο- ραίτη και Εωάννης Δρακοπούλου (Μυρτιώτισσας). Ο κ. Μιχαλακοπούλος παρ' έλινον... άξιωματικός! Πώς έμα- δε τέσσαρες ξένας γλώσσας. Δικηγόρος εν Πατρίδι. Α. Μιχαλακοπούλος—Δ. Γούναρης. Μετά την επανά- στασιν τού Γουδοί. Εν τη Βουλή. Μιχαλακοπούλος—Βε- νιέρης. —Νά ό άνθρωπος που ζητούμε... Πάμε να τού δώσουμε τό χέρι! Ο κ. Βελλινιάνης... σοσιαλιστής! Ο- που τόν καλεί ό άειμνήστος Δημ. Ράλλης. «Τέτοια πράγματα δεν έχουν πέρασι στην Ελλάδα! Ο κ. Βελ- λινιάνης και ή Ρωσική φιλολογία. Ο κλέφτης τών έ- φημερίδων. Πνευματικά περσάματα. Τό πνεύμα τού Μεριστοφελή που λέει... ψέμματα! Η θεατρική ζωή τού κ. Ν. Μαραίτη. Φτώχεις, φτώχεις, φτώχεις! Ο καυγάς για τό πάπλωμα τού... Ριγολέττου! Είς τό κατάστρωμα. Ο έγωισμός τού Λαυραγχα. Ο μάεστρος κρατάει σι- γοντο! Απ' τό κατάστρωμα στους καναπέδες της α'. έσεως. Η κ. Θ. Δρακοπούλου μικρούλα. Σωστό άγριο- κατσικο. Στα χωράφια και στις έρημιές. Ο νέος με τά ματια που όπνώνιζαν. Πώς τόν έπετροβόλησε με τά σύ- κια και τόν έκοψε έξενιδό. Ητος δε αύτός ό Έλευθέ- ριος Βενιζέλος!... κ.τ.λ. κ.τ.λ!

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

— Αιμαβάνης Τσολακός—Ελένη Φαραγιά, έτέλσαν τους γάμους των. Β. Κ.

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ

Θά δημοσιευθών στο «Μπουκέτο», τό περίφημο βιο- γραφικό ανέκδοτο τού Πρωτάνεως της δημοσιογραφίας ΒΑΣΙΛΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ γραμμένα από τόν λογοτέχνη κ. Σταμ. Σταμ.

ΣΙΛΟΓΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. P.

Στην έποχή που ζούμε, ή αϊγή μας κυρίας, ως επί τό πλει- στον, δανείζεται ή όφειλεται εις την κοινωνικήν τάξιν που άνήκει, ή στάς ύψηλεις σχέσεις ή στο βαλάντιον. Γι' αυτό ίσως δικαιού- μεθα να θεωρούμε ως σπάνιον τύπον γυναίκας την ήρωίδα μας, ή όποία είνε αυτή καθ' έαυτήν άτομον που συμπληρώνται έντελώς από τις φυσικές χάρες της και τά προτερήματά της, την έξυπνάδα της, την μόρφωσιν της. Παρ' όλον που άνήκει εις τό κορυ- φαιόν άξίωμα τού διπλωματικού σώματος, το όποιον, περισ- σότερον παρά παντού άλλου, χρησιμεύει για τους Αθηνάιους ως βαρόμετρον ευτυχίας, καταστάσεως, μπύιν - έτρ! εν τούτοις τό ύψος της, παντού και πάντοτε, είνε κατά πολύ μετριοπαθέστερον από τό ύψος των συζύγων των νεοφροτιστών διπλωματικών άξιολού- θων. Συγκαταλέγεται μεταξύ των όλιγίστων έξυπνοτάτων και έλκε- κτών Ελληνίδων, που είνε τελείως άπληγαμένα από κάθε «σοματίσμο», χωρίς στην πραγματική εύφραση τών.

Η Μονταίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Η κορώνις των μέχρι τούδε δοθεισών χορευτικών έσπερίδων όρισμένως ήτο ή δοθείσα παρ' ό κ. και τη κ. Α. Λορέδου, υπό έποχην συνόλου, έλλεικτικότητας, αϊθουσών, σουλέ, όρχήστρας, και χορευτικού «άγτριν».

— Μεταξύ των παρευθεισών ωραιότερας ήσαν ή οικοδόποινα φέρουσα τουαλέττα μοντέλλο παριζάνικο γαιεττέ, σε χρώμα όράν, κ. Μ. Μεταξά τουαλέττα μαύρη και λευκές πέρες, κ. Σ. Πεσμα- τζόγλου τουαλέττα ντεγκραντέ μωβ και τούλινη έσάρτα μωβ, κ. Ίμελεν τουαλέττα μωβ-ρόζ.

— Εκ των Δεσποινίδων ωραιότερα ήτο ή Λίς Λιάμπε τουα- λέττα βελουδένια βιό ρός και άσημένιο κέντημα.

— Κομψότερα ήσαν ή κ. Θ. Φιντιάδη τουαλέττα πράσινη-ζάντ και άσημένιο κέντημα στρατός. Και ή κ. Α. Λαδοπούλου τουαλέττα στον άνωτέρω συνδυασμόν.

— Τουαλέττες έκτάκτως καλαισθητες έφερον ή κ. Πόρρον Καρα- πάνον μαύρη γαρνιρισμένη στρατός άσημένια, κ. Α. Σταδίου τουα- λέττα μαύρη, ή Προέβρα της Γερμανίας κ. Μ. ντε Σέν τουαλέττα μαύρη με ρός λουλούδια.

— Χθές μουσικόν άπόγευμα παρ' ό κ. και τη κ. Φωκά έτρα- γούδησεν ή κ. Καλοπούλου με τέχνην και φωνήν άνταξίαν της μεγάλης καλλιτέχνιδος μητέρας της. Και έπαίξε πιάνο ή άξιόδο- ματος μικροσκοπική καλλιτέχνης δις Αδαούνη.

— Μεταξύ των κεκλημένων κ. και κ. Δαβιδοπούλου—ύπερχομνη τουαλέττα—κ. και κ. Γ. Μακκά, κ. και κ. Ι. Παπαγιαννοπούλου, Δις Π. Βερσή, κ. και κ. Σ. Θεοδωροπούλου, Δις Καβαράκη, κ. και κ. Δοντά, κ. Καλομοίρης, κ. Μαυροκορδάτος, ό διεθνούς φήμης βαδύφωνος κ. Αμούργης.

— Την Παρασκευήν τό τρίτον γυνε ντιανόν εις τό Καπός.

— Από τά πλέον εύχάριστα τραπέζια της Καρ Ρεσάνο τουα- λέττα βιό-ρόζ με χρυάς δαντέλλες κ. Β. Κολοκοτρώνη τουαλέττα μαύρη κομφοτάτη, Δις Τ. καλλιότη τουαλέττα κρέπ-ντε-άν.

— Είς τό χορευτικόν τεσσάρν διακρίνονμεν Δα Σκαναί έκτα- κτως εχίς τουαλέττα μπλε περβάς και άσημένια, κ. Φωτιάδη τουαλέττα μπροντώ ζωρζέτι, κ. Αγοροπούλου τουαλέττα μπλε περβάς, κ. Γαλάτη τουαλέττα μαύρη, Δα Σωτηριάδη ποιά εύφραση με τουαλέττα ζωρζέτι κίτρινη, Δα Ν. Νικολαΐδη τουαλέττα άσπρί- θιστη από τούτα κρέπ όράν κεντημένη γάνδρες όράν.

— Την παρελθούσαν Παιστήν μουσική έσπερίδα εις την Αμερι- κανικήν Προβείαν. Μεταξύ των κεκλημένων διακρίνονμεν Προβευ- την Ολλανδίας και την κ. Σαγγέο—ντε—Περάν τουαλέττα ιδιό- ρυθμη κόκκινη και λευκή, Προβερν Ισπανίας και την κ. Βαλίν τουα- λέττα γκροζέτιν, μουσαλίνα και βελούδο, Προβερν της Σουηδίας και κ. Αλταφρεμμο, Προβερν της Σερβίας κ. Γκιμπλφίλντς, ό Προβυποφύγν και την κ. Παγκάλου πράσινη τουαλέττα, τόν Δευ- θετήν τού Υπουργίου των Έξωτερικών και την κ. Τσαμπαού τουαλέττα άσημένια, τόν έπιτετραμένον της Γαλλίας κ. Μπλοντέλ, κ. και κ. Καρταζόγλου, κ. και κ. Α. Φωκά μαύρη τουαλέττα, κ. και κ. Ζιζάρ τουαλέττα ροζοκί, κ. Αιραδινόπούλου, κ. Μαζαράκη, κ. Χάουλιαν, κ. Βελιέρ.

Η Μονταίν

ΥΜΕΝΑΙΟΣ

— Έκτακτος κοσμική συγκέντρωσις εις τους γάμους τού κ. Γεωργίου Θεοδοροπούλου μετά της διδος Έλένης Σχοινά. Η γυνή όριστάτη με τουαλέτταν κρέπ-σατέν. Επίσης διακρίνονμεν τας κ. κ. Αίνα Οικονόμου, με θαυμασίαν τουαλέτταν ρός, Δέλαν Θεο- δωροπούλου, με φρεσέ ζωρζέτι χρυσαφί, Χρηστίνα Θεοδοροπού- λου, λαμύ γαρνιρισμένη με μαύρη δαντέλλα, Olga Ferlazzo, γαιε- τωμένη με θαυμασίαν τουαλέττα περλε σέ ζωρζέτι κρέμ, Helena Ferlazzo, λαμύ γαρνιρισμένη με μαύρη δαντέλλα, Μ. Μπουδούου, τουαλέττα μαύρη, Τ. Μπουδούου, τουαλέττα μπροσσί χρυσαφί, Γεωργιοπούλου, κρέπ-σατέν, Ρελουί, μαύρη φιλικωτάτη, Μαραβί, κρέπ-ντε-άν γκρά, Χατζοπούλου, σαμέξ ντεγκο, Μαντιώρου, κρέπ-σατέν μαύρη, Γκιών, βελούρ-σατέν μαύρη, Σχινά, ζωρζέτι μπέξ, Καρταζόγλου, σαμέξ μαύρη, Νικολαοπούλου, κρέπ-σατέν, Δρά- κου, με μαύρα, Τσιζίκου, με μαύρα. Επίσης διακρίνονμεν τας Δίδας Μπουδούου, Ferlazzo, Δημητριοπούλου, Σουδά, Κατσούλη, Π. Ταχόβου, Κ. Ιακώβου, Δοκροφίτη, Μαραβί, Σχίς, Σαραμαντή, Δράκου, Δμερετζή, Σαρή, Αραβιτζή, Βατζιλιαν.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΚΕΙΝΗ τή χρονιά ή σκυιά του γέρω—Νικολού, ήταν γεμάτη γλυκά και γινόμενα σκυά. Την «λαμπαλό-ταγε» κανέναν να την βλέπει, αλλά ποιος το μπόρεσε άπάνω της, το χέρι του ν' απλώσει!... Ο Νικολός ο Βόσος, παρέμενε εκεί άγρυπνος φρουρός των σκυών, άπάνω εις την «δρα-γατοιά», την φτιασμένη με πλεγμένες βέργες λυγαριάς και σκεπασμένη με κλάδους πυροδάφνης.

Τσιγκούνης φοβερός!

Τ' άγιου του νερό δεν έδινε, καθώς έλεγαν όλοι στο χωριό και το σκυό του κανέναν, ούτε φίλος, ούτε συγγενής, ούτε φτωχός, ούτε άφέν-της, ούτε πικραμένος στρατοκόπος, ούτε διαβάτης δυραμένος, ούτε έξνος, ούτε έχθρος, ποτέ του είδε.

Κανέναν δεν τον χώνευε! Κανέναν μάτι δεν είχε να τον δει. Ένα φόβο και μία άποστροφή ένέναν εις όλους. Όλοι στο περ-σμά του, κάτι μουμούριζαν κακό. Κι' αυτός μακριά από τον κό-σμο ζούσε. Σάν γέρω—τοκάλος κακός και μοχθηρός. Και ή ζωή του κακιά και στερεμένη. Ζωή άσχημη από την ταγγουριά, αν και είχε «βιός», αν και είχε «βλουσίδια», για να ζήσει και να ευε-ρετηθή!...

Μά τι τα θέλει! Θαμμένα, σκονισμένα, άραχιασμένα 'χει σαπίζουνε!...

Με μισή όιά φασόλια περνούσε τρεις ημέρες. Την μία έτρωγε το ζουμί και τις άλλες δυό τα φασόλια. Με μία σαρόελλα, άμυρhető βαρελιού

«Σαρδέλλα που σάλευει και τον μονοτερή γυρέει»

Όπως την τραγουδούσαν εκεί πέρα οι μπακάληδες, περνούσε δυό ημέρες. Την μία ημέρα άκουμπουσε το ψωμί του άπάνω της, και προσφάγιζε με την μυρωδιά, και την άλλη την έτρωγε ξερή και ξυλασμένη.

Έξουσε με των φαγητών την μυρωδιά.

Σάν έπαιρνε το καλοκαίρι και ζεσταίνονταν ή γή, και γλύκαναν τα σκυά, έπλεκε την «δρα-γατοιά», άπάνω στη σκυιά, με βέργες της αλυ-γαριάς και την σκέπαζε με κλάδους πυροδά-φνης. Σκαρφάωνε άπάνω και δεν κατέβαινε διόλου από κει, αν δεν της πέφτανε τα σκυά όλα. Και μήπως τάτρωγε αυτός, να πής! Όσα έφτανε εκεί τριγύρω! Μά μήπως τα πολούσε; Ποιος ν' άγρόφαση σκυό στο χωριό, που όλοι έ-χουν τα δικά τους!

Έτσι για να μη γλυκαθή κανάς φτωχός!

Οι σκυοράγοι, ξεσκονίζοντας αυτά, τα τρώ-γανε άπάνω, και οι σταντζόγεροι, όσα όφρα-σμένα, μαλακωμένα από μελάτη γλύκα ή στα-φιδιασμένα, πέφτανε!...

Τή «στοίχειωση» που κακό χρόνο νάζη, ο άναποδιασμένος, λέγανε ή γρηές, όταν περνούσαν.

Καμιά φορά, οι «μάγγες» του χωριού, πλησίαζαν για να τον πειράξουν, πως τάχα ήθελαν για να του κλέψουνε τα σκυά. Ο Νικολός ο Βόσος, άρταζε άμέσως την μασούρα του:

— Σταθήτε να σας δείξω, διαβολοπαρές!...

Μία ημέρα ο Μπάκης της Ρηνιώς, έμάζεψε λίγα παιδιά και

κάτι για τον Νικολό τους είπε. Έκείνα έχαρχαν, έπεκρότησαν, συνεφώνησαν, σιγομίλησαν, σιγογέλασαν, χωρίστηκαν και το βρά-δι όταν νύχτωσε και γαλήνευε ή φύσις, πέντε μαύρες σιές περπα-χαν μέσα από κάτι βατουλιές. Σιγά και με προφυλακή έφθασαν έ-πο από την δραγατοιά του Νικολού του Βόσου. Τι ήσαν αυτά! Ή-θοσοποι ή ζωτικά που γέννησε το σκοτάδι και ή νύχτα! Τα σκυά-τά τους ήσαν φουσκωμένα, σάν μισαδαιανά τουλούμια, και φέ-ματα άφύσικα και στρογγυλά, σάν τομαροκοιλίες, γεμάτα φτερά ό-λο τους, το σόμα.

— Έμπρός παιδιά, είπεν ο ένας από τα καταθρόνια αυτά και όλοι πιαστήκαν χέρι—χέρι, κι' άρχισαν να στριφογυρίζουν σε δε-μόνιο χορό, γύρω από της γλυκόκαρτης σκυιάς, το χορό, λέον-ζοντα κορμό, άφίνοντας άναρθρες φωνές και στρινιασμένες.

Μιά στιγμή εστάθηκαν και μία χονδρή, βραχνή φωνή άκούστη να λέη:

— Έλάτε διαβολόπουλά μου, έλάτε έδω γύρω στη σκυιά μου! άρχιστε να μου λέτε. Έσύ ο πρώτος, έχεις το λόγο, Σαχαράκι. Λέγε το λοιπόν!...

— Έγώ, άφέντη διάβολε, καθώς περπάταγα εις το ποτάμι, είδα ένα παιδάκι κι' έταίζε κοντά εις το νερό. Δεν χάνω καρδιά, με σπρωξά, μπλούμ!... πάρο μέσα!

— Χά, χά, χά, χά! Έκιναν όλοι μαζί. Μπράβο!... Μπράβο!... Άνέβα να φάς σκυά!...

— Έσύ τι έκανες, Κορκοζόντζιλα;

— Έγώ καθώς είδα έκανε και βάσταγε ένα περιστρόφο στ' α-ρια του γεμάτο, κάνω έτσι του το στρίβω και το άδειάζω εις τα μούτρα του.

— Ω! ω! ω! Μπράβο! Μπράβο! Άνέβα να φάς σκυά!

— Έσύ, Κουτσοκερατάκι, σάν τι έκανες;

— Έγώ, καθώς πηγαίναμε με την βρά-δυό άνθρωποι, πάω, καθάλισκεν στο πλά-της δίνο μία, την άναποδογυρίζω και να τους και οι δύο μέσα!...

— Ω! ω! ω! Μπράβο! Μπράβο! Άνέ-βα να φας σκυά!...

— Έσύ τι έκανες, Μαχάκη;

— Έγώ, άφέντη μου διάβολε, άπεκρότη το τέταρτο το διαβολάκι, με δειλή φωνή, δεν έ-καγα τίποτα άκόμα!

— Τι; είπεν άγριεύοντας ο άρχιδιάβολος. Σκοτώστε τον! Σκοτώστε τον χαμένο!...

— Όχι! όχι άφέντοσύλη μου, κυλήσαν με ε-γώ κάτι να κάνω τώρα!...

— Τι;

— Θα βάλω φωτιά και θα κάψω την «δρα-γατοιά», με τον γέρο που είν' άπάνω!...

Ο Νικολός ο Βόσος, μόλις τάκουσε κι' έφθ-μας' ο καμήμένος!

Πώ! Πώ! Παναγιά μου πρόσφανε και ή με κάψουν οι διαβολοί!

Τεταρτάτος πυρετός τον έλασε! Πρώ-τοι τσιάζετα στις «δραγατοιάς» τις σκάλες, πε-δάει από την γερική σκυιά και τρέχει, όσο μπο-ρούσε γρήγορα, φθάνει στο μονοπάτι και το-δίνει τρέχοντας για το χωριό, νομιζόντας, ότι τον κυνηγάνε όλοι οι διαβολοί της έ-κας.

λάσεως και τα φαντάσματα της νύχτας, μη τολμώντας ούτε πει-του να στρέψη να ιδή!...

— Φέρετε τα σκαμνιά σας, τώρα οε παιδιά!

Εφώνανεν ο άρχιδιάβολος με ήμερη πειά φωνή, που τόσο έμο-ξε με τη φωνή του Μπάκη της Ρηνιώς, και άμέσως τα διαβολάκια χύθηκαν άπάνω στη σκυιά!... Μά τι περιεργοι διαβολοί! Φορού-σαν λινάτσες πλατιές, λινάτσες της φαρίνας, που έπαινε όλο το σόμα-τους και τώκανε να φαίνεται, όλο και κοιλιά, και είχατε!

Ο Μπάκης της Ρηνιώς...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η πρώτη και μοναδική έκδοσις των συννέτων του Γάλλου ποιη-τού Ζαν Μαρί Έρεντιά, ή υπό τον τίτλον «Τρόπαια», έξαντλήθη-κε στα Παρίσι, όταν έξεδόθη, έντός μιας και μόνης ήμέρας! Αν συνέβαινε το ίδιο και έν Ελλάδα οι Έλληνες ποιητάι θα ήσαν όλοι έκαιομυρούχοι! Είναι όμως όλοι και Έρεντιά!...

Ας μη παραπονούμεθα για την κακοκαιρία. Ένας από τους φαινοδαστέους χειμώνας ήταν ο του 1709. Ό-πως γράφει σχετικός φησιολόγος Φ. Σουμπτε, άπ' τις άρχες του Γενναίου ως τα μέσα του Φλεβάρη στις έξοχες, αλλά και οι αυτοί-τους όδοιους των μεγαλυτέρων πόλεων, άκόμα δε και μέσα στα σπία και μέσα στα κορεβράτια έξεπαγίασαν τότε πολλοί άνθρωποι. Η δυνατώτερη φωτιά στη σόμπα ή στο τζάκι δεν κατώ-σθαινε να θερμάνη και το πιο μικρό δωμάτιο. Ένθ ο σίδερα της σόμπας κοκκινίζαν από τη φωτιά, λίγα μέτρα μακρότερα κοντά στο παράθυρο, το νερό πάγωνε μέσα στα δοχεία τα όποια έσπιζαν α-μέσως με τη δύναμη του πάγου ο όποιος διεστέλετο όπως σπάουν οι βόθροι στις χαράδρες όταν παγώνουν τα νερά!... Σπουργίτια και διάφορα άλλα ποιά, άκόμη και άγρια, έπεφταν πολλές φορές νεκρά από ήλη λόγω του κρύου!...

Όλάκιρες νουζίνες ξυλόκοτες βρίσκονταν παγωμένες μέσα στα πύλα. Οι νυχτερίδες έφυγονσαν από το χειμωνιάτικο ύπνο τους και πετούσαν και την ήμερα για λίγες στιγμές αλλά σε λίγο έπε-σαν κι' αυτές νεκρές! Τα έλάφια και τα ζαρκάδια είχαν χάσει την ταχυτή τους, και περπατούσαν σάν παράλιτα στους έξο-χους όδοιους, συχνά μάλιστα έφταναν μέχρι των σπιτιών και όταν ήρθε ή άνοιξη βρέθηκαν πολλά άπ' αυτά νεκρά στα δάση. Η λί-μνες και τα ποτάμια, των όποιων είχε παγώσει το νερό ως τον πάτο, μόλις έλκωσε ο πάγος βρομούσαν από το πλήθος των νεκρών φωνών. Η δυστυχία και ή φτώχεια παρουσιάστηκαν τότε με τη χειρότερα τους μορφή, γιατί ο λαός ύπνερες, όχι μόνο από το κρύο αλλά και από την έλλειψη και τη μεγάλη άκρίβεια των τροφίμων. Οι χειμεριές σπορές, τα κλήματα και το μεγαλύτερο μέρος από τα απορροφά δέντρα είχαν καταστραφή. Τα ποτά είχαν μεταβληθή σε πάγο και μέσα στα καλύτερα ύπόγεια. Πολλοί όδοιόκοι είχαν την άτυχία να πεθάνουν στο δρόμο, και αυτοί δε άκόμη οι έπιβάτες των ταχυδρομικών άμαξών και οι άμαξηλάτες, είχαν την ίδια τύχη αν και ήσαν προφυλαγμένοι με γουνιακά και με πάρα πολλά φο-ρεματα. Πολλές φορές δε συνέβη να φθάσουν οι άμαξες στο σταθμό και να μείνουν άπ' αυτές κανείς επιβάτης ή ταχυδρομικός ζωντανός!...

Οι ταπεινότες είχαν, άπλυστάτα, παγώσει καθ' όδόν! Όλα αυτά τέλος αποδεικνύουν ότι ή ζωή μας έξαρτάται από μερικους βελήους περισσώστερους ή λιγώστερους θερμοκρασίας... σε από κοτες, κοχόρια, άπάνω τους ραμμένα!...

Μεγάλη ήταν ή καταστροφή που είδε το χωριό την άλλη ήμερα! Κλάρες σπασμένες, σκυά ταλαλατημένα, φύλλα κάτω σπινμένα, χαμοζέδες τσιάζοτες, κι' ή «δραγατοιά» άπομαδημένη από τα ξερά της φύλα!

— Πισω μου σ' έξω όξαποδώ!

Έπιανροζοίπετο ο Γέρω—Νικολός ο Βόσος!

Πίσω μου σ' έξω όξαποδώ!

Έπιανροζοίπετο ο Γέρω—Νικολός ο Βόσος!

— Θεοί, συγχώρησε μας!

Ανταναρωχείτο το χωριό!

Και από τότε ή σκυιά, έγλύκανε τα σκυά της, και για τους φτωχούς διαβάτες.

Ο Γέρω—Βόσος, να την ξαναφυλάξη δεν ετόλμησε!...

Όλοι την θυμούνταν άκόμα, αυτή τη φοβερή την ιστορία στο χωριό!...

Σταμ. Σταμ.

ΝΕΟΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Ψηλά βουνά και θάλασσες
διαβάτης ταξιδεύει—
Που πάγει, τι γυρεύει;
— Ομίενα, ομίενα!
Έχάθ' ή άδελφούλα του,
την έλεγαν οι μάγοι,
για να την ευχή 'πάγει—
— Ομίενα, ομίε!

Μικρό παιδί 'ξείνησε
τον γέροντα οί δρόμοι,
δεν την ευχή 'άδελφή—
— Ομίενα, ομίενα!
Γις χόρτες όλες γύρουν,
ς της γής την άκρη φθάνει,
εκεί τον δρόμο χάνει—
— Ομίενα, ομίε!

Έκει τραγούδημ' άκουσε,
πουλί σάν να το στέλλη,
σάν να το λέν άγγέλοι—
— Ομίενα, ομίενα!
Ποίν ή το ρούσο 'έλκυστηκε,
ποίν το σκεφθή 'πναιρεί,
σ' ένα παλάτι μπαίνει—
— Ομίενα, ομίε!

Έμ' μ' έκάμαν μάγισσα.
Τι θές δού, διαβίτη,
ς τ' όραιο μου παλάτι;
— Ομίενα, ομίενα!
— Κορά, τον δρόμο μ' έχασα,
κι' έμπαζα, το ξεράκι,
ν' άναπαυθώ 'λάγια—
— Ομίενα, ομίε!

Τά μάτια της χαρούμενα
άστράγαν 'σάν άστέρια,
κι' έπασβαιε τα χέρια—
— Ομίενα, ομίενα!
Έλόντες το σόμα της
και 'έσαν τα χαρά της,
τά μακρόν μαλλιά της
— Ομίενα, ομίε!

Κι' άρχήνος 'ς την άκρα της
να ψάλλη και να κροτή,
Ο νός που την άκούει—
— Ομίενα, ομίενα!
Όταν οδοιό το πνεύμα του,
σάν γή τη σόκα 'κούθει,
ως ποδ έμαμαρούδη—
— Ομίενα, ομίε!

Η γάλλια ή μαγισσόσσα,
ς την πλάη τον φαρμάτα,
ληγ' κι' άφογκοιότα!
— Ομίενα, ομίενα!
Απ' έξω κρύος μάμαρο,
ς το μύμαρο 'πο κάτον
ζωτή βαρ ή καρδιά του—
— Ομίενα, ομίε!

Πολλούς διαβάτες 'λάενα
κι' έπήρα 'ς την οκλαβιά μου
με το τραγούδημ' μου—
— Ομίενα, ομίενα!
Αυτών δεν τον έπαυόμενα
ς την άκρη 'δω το κόσμον—
Αυτός είν' άδερφός μου—
— Ομίενα, ομίε!

† Γ. Μ. Βιζυηνός

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ψές βράδυ προς το ήλιόκοιμο οε φονικό καρτέρι
Ανθρωπο έάλωσε νεκρόν ένός ανθρώπου χέρι.
Μάρινα έκείθε κι' έφριζα' τη νύχτα στο κορεβράτι
Παυόδερα ως τη χαράνη χωρίς να κλείσω μάτι,
Κι' ο ρός μου γύρους έφευγε, πουλάκι ξαφνημένο.
Από το μαύρο το φονιά στο μαύρο σκοτωμένο.

Κ' έβλεπα στις άγροπίας μου την πόνη άγνοία
Τό ηυχαίχημα του έός και τ' άλλον τη μαρία,
Και σίμπος γύρουν και των δυό παυόδερο ξαπώνι,
Σα να κοιτούσα κι' άπ' τ' όρνι κι' από το μακ' έλλοι,
Δεν έχλαμ μόνο τ' άμνησά του σκοτωμένου χροΐου,
Έρωιόθα και για το φονιά μιν' άλη ηυχοπόνη.

Ένοτός ο παλινόκομος 'όχεται άπ' άκρη σ' άκρη.
Απ' άκρη σ' άκρη τρέφεται με άμρα και με δάκρυ.
Μαζι δημόιος και θύματα, κοινάδους και φιλία,
Μιν' άλκοιόθα πας κρατεί στη φυλακή την ίδια,
Και μιν' άκούει δημόια, μια συστοργή μεγάλη,
Που κρατεί να ηυποπύ αυτιά, κρατεί να πέφτουν αλλότι.

Ο άνθρωπος καλός κακός, όπου τον βάλει ο δρόμος
Τό κοίμα κι' αν φοιτάται, δε γταίε εκείνος άδως.
Έκείνος γταίε που ζαρτάκα μας έφύε' έδω ζάτοι,
Όσος κι' αν θέλεις πές το έού το πορβό δνομά του,
Τεζοπά, άμ, βισοπά, βάρη, Άλλιαζ, Μεσοπά,
Ας είναι ές' ήμ' ή Υψη, Νός, Πάρ, Μοίρα, Θεός, Αλτία!

Σε κάποιον πάλιν αν βρούκαται μια θεία άκατόνη
Κι' αν βλέπει, όχι πλάσματα, τον πλάστη αυτή θάκοινη.
Κι' αν κάτον, οε άρρασίλετο φός άρραστής ήμερας,
Μας κρατεί ή παναγής του Επαγγέλιου Πατέρας,
Όλους, δημόιους από τη μια και θύματα' άπ' την άλλη,
Οι άσπες σάν άθωα παιδιά στην άναρχή άγκαλί.

Σα να ηυγαν συγγόρουν από τα θύματα του,
Γιατί τα ήλως άσώταστα και τάροις' έδω κάτον!

Καστής Παλαμάς

ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΓΙΟΣ

— Παντρεμένος, πού άπό σ' άνα
Νύφη άκούω, έμπαζα, μικρή,
Τή γυναικά μου σ' άγρια έόδα,
Και γυροά και τη βοσκω νεκρή.

Τό χωριό το μ' άγάπη την κλάει
Την καλή την ούμορση μιά,
Τό χωριό κατωράκι και έκει
— Αχ μενέλα μου! — τρέινο γονιά.

Στην άγία την πόνη ηρώδα
Σας ζευγαίωσαν όσα κακή,
Και τρώγουν όπατες, σφιμφοάσας!
Είχε ευχή από λειψανο έκει.

Έτσι ή Μοίρα είχε τάξει τον ένα
Ποίν ηυοίση στη γή να διατή,
Για το άσσο άπ' το θάνατο έόδα,
Αχ καλή μου, τη σόμωσ' αυτή.

Γεώργιος Αρεσίνης

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εβράδισε στην τύχη, ως ότου σήμανε το μεσημέρι. Στους δρόμους βασίλευε ο θόρυβος, η ζωή και η ευθυμία, πράγματα που ένοχλούσαν τις σκοτεινές σκέψεις του δόν Λιάζ.

Κουρασμένος πιά και σκεπτικός, εκάθισε σ' ένα πέτρινο πάγκο απέναντι στην εκκλησία του Αγίου Κεντίνου.

Εκείνη τη στιγμή ένα πλήθος εκκλησιαζομένων βγήκανε από αυτή.

Όταν οι περισσότεροι έβγησαν, ο δόν Λιάζ είδε μεταξύ των τελευταίων κ' ένα ζευγος ευγενών πολυτελέστατα ντυμένων.

Αυτοί ακολουθούσε με κανονική μεταξωτή στολή συνοδευαν το ζευγος, ο ένας εκ των οποίων κρατούσε τα βελούδινα μωξιλάρια στα οποία είχε γονατίσει η κυρία του κατά το διάστημα της λειτουργίας κι' άλλο το βιβλίο των προσευχών.

Πίσω από τους ακολουθούσαν έχοντάς τον δυο υπηρέτες πάνοπλοι, με θώρακα και περικεφαλαία.

Το ζευγος των ευγενών, αφού πέρασε μπρος από τον δόν Λιάζ, άπομακρύνθηκε ακολουθούμενο από τη συνοδεία του.

Όπως φαινόταν από τους τρόπους των, ήταν ζευγος ευτυχών και ωραίων συζύγων. Περιπατούσαν στραμμένοι ο ένας προς τον άλλο, μιλώντας με γοητεία, γελώντας με τὰ χέρια τους πιασμένα και γύρω τους σκορπούσαν μιά ευωδία άνοιξεως, άγλης και νεότητος.

Εντομμεταξύ στην πλατεία από της εκκλησίας άρχισε να παρατηρείται εξαιρετική συγκέντρωση κόσμου. Ήσαν οι διαμαρτυρούμενοι εις τους οποίους επρόκειτο να κηρύξει ο Αμβρόσιος Βίλ, ένας από τους πλέον αγαπητούς σ' αυτούς διδασκάλους.

Ο δόν Λιάζ προσηλωμένος στην άρχη στη συγκέντρωση αυτή, δεν άντελλήθη το ζευγος των ευγενών που πέρασε μπροστά του. Μά σε λίγο στρέφοντας τυχαίως τὰ μάτια του είδε το θελητικό πρόσωπο της κυρίας που τὸ φωτίσαν δυο μεγάλα μαύρα μάτια.

Ο δόν Λιάζ συγκίνησε άμέσως από τον πάγκο τρεκλίζοντας.

Έφερε το χέρι στο μέτωπο του κ' εβράδισε βουχόμενος:

“Ο Λέλιος!.. η Δολόρα!.. Α, αυτή τη φορά δὲ γελώμαι.

Και βρουλκίζοντας, όρμησε προς αυτούς.

IX

Τὸ ζυθοπωλείο τοῦ Γρυπὸς

Ο δόν Λιάζ δὲν είχε γελώσεται. Στ' ἀλήθεια εἶταν ὁ κομψὸς κ' ἡ κόμηση τῆς Θεονῆς, ὁ Λέλιος κ' ἡ Δολόρα ὅπως τοὺς γνωρίζαμε στὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας μας.

Τοὺς εἶδε νὰ πέρνουν ἕναν παρακείμενο δρόμο καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὸ πάθος του ἔτρεξε πρὸς τοὺς.

Δὲν εἶχε δεῖ ὅμως ὅτι μεταξὺ αὐτῶν καὶ αὐτῶν ἕνας πολυάριθμος ὄμιλος διαμαρτυρομένων εἶχε καταλάβει τὸ μέρος διεθυνόμενος πρὸς τὸν τόπο τοῦ κηρύγματος.

Τυφλὸς ὁ δόν Λιάζ, μὴ βλέποντας μπροστὰ του ἔπεσε καθὼς ἔτρεξε μὲ ὀρμὴ ἀναμυσσά τους. Ἐκεῖνοι, βλέποντας ἕναν ἄνθρωπο ἔβαλλομε τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, τὸν ἀναγίζονταν πρὸς στιγμὴ.

Μά αὐτὸς ἔξω φρενῶν ἀγωνίζετο ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ χέρια τοὺς οὐλοῦντας.

Τέλος ὕστερ' ἀπὸ πολλὸν ὀδυρμὸν κατόρθωσε νὰ τοὺς ξεφύγει μὰ δὲν εἶχε κάνει οὔτε εἰκοσι βήματα, ὅταν ἕνα χέρι τὸν ἐσταμάτησε, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸν ὀμο. Εἶταν ὁ γέρος Αμβρόσιος Βίλ ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ κηρύξῃ στὸ πλῆθος τὸν διαμαρτυρομένων.

— Ἀκουσε, ἀδελφέ μου, ὅποιος κ' ἂν εἶται, τοῦ εἶπε ὁ γέρος, αὐτὴ τὴ στιγμή τρέχει γιὰ νὰ κάνει φρόν, ἐνῶ ὁ Κύριος λέει «οὐ φονεύσεις».

Ἀφ' ὅντας ὁ δόν Λιάζ, τρίζοντας τὰ δόντια του, προσπάθησε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ γέρο, τοῦ ὁποῖου τὸ χέρι ὥστόσο τὸν κρατοῦσε δυνατὰ:

— Πίσω, παλιόγερο! οὐρλιάσε.

— Βρίσε με, τοῦ ἀπάντησε ὁ Αμβρόσιος πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κρατεῖ, ἀλλὰ μὴ χύσεις τὸ αἷμα τὸν πλάσματος τοῦ Θεοῦ!

— Χάσου! γκρεμίσου! γιατί ἀλλοῦς συμφέρει σου! φώναξε ὁ δόν Λιάζ παρὰφορα.

— Δὲ σε φοβόμην, δυστυχισμένο τρελὲ, ἀπάντησε ὁ πρεσβύτερος «άντρες οἱ λαβόντες μάχισαν, ἐν μάχαιρᾷ ἀπολούνται» εἶπε ὁ Κύριος.

Ο δόν Λιάζ ἐπρόφερε μιά τρομερὴ βλαστήμια· ἄρπαξε τὸ γέρο διδασκαλο ἀπὸ τὰ πλάτη καὶ γένειά του, τὸν ἐσάλευε σὰν καλάμι καὶ φωνάζοντας τὸν σὺ πρόσωπο, εἶπε:

— Μ' ἀφήνεις ἢ δὲ μ' ἀφίνεις, σκυλοαρετικέ!

Ο Αμβρόσιος Βίλ καθὼς τὸν ἐσπρώξε ὁ δόν Λιάζ ἔπεσε στὰ χέρια δυο διαμαρτυρομένων που εἶχαν προταχθεῖ.

Τότε ὁ ὄχλος ἐξηγέρθη, βλέποντας τὸ σεβαστὸ του διδάσκαλο νὰ προσβάλλεται τόσο χυδαῖα, καὶ ὄρμησαν πρὸς καταδίωξή τοῦ δόν Λιάζ.

Ἀλλ' αὐτὸς βουχότανε τώρα μακριά.

Τρελλός, ἔξω φρενῶν, μανόμενος, μάταια εἶχε περάσει ἀπὸ δέκα δρόμους χωρὶς νὰ βρῇ ἐκείνους που ζητοῦσε. Ὅταν ἡ λύσσα

ταρ κ' ὁ θυμὸς του ἔπεσαν κάπως λιγότερε τὸ δρόμο του καὶ αὐτὸς ἔστάθηκε.

— Καὶ ἂν τοὺς φτάσω, ἔλεγε μέσα του, τί μπορῶ νὰ τοὺς κάνω; Νὰ τοὺς φονεύσω; “Α! δὲν ἔκανα καλὰ! Τὸ μίσος μου μὲ παραφέρει! Ἡ ἐκδίκησή μου πρέπει νὰ γίνῃ ὅπως τὴν εἶπε ὁ Γεγάν Κοττερόλ! “Οχι, τρελλές!.. “Ναυκα πράγματα.

Ἐνῶ μιλοῦσε εἶσι ὁ δόν Λιάζ στὸν αἰσίο του καὶ σκούπιζε τὸν ἰδρώτα του ἀκουσε τις φωνές τοῦ ὄχλου που πλησίαζε.

Ο δόν Λιάζ ἀναστράφηκε. Φόβος τὸν κατέλαβε.

— Φτάνει νὰ χάσουν τὰ ἱχνη μου, εἶπε.

Ἀλλὰ ἡ ὄχλοβὴ πλησίαζε ὀλοένα. “Ο Ἰσπανὸς σπράχθηκε κερίτρομος.

— Ἀπὸ ποῦ νὰ φύγῃ; ἀπὸ ποῦ μέρος θὰ παρουσιαζόταν ὁ κίνδυνος; Δὲν εἶχε πιά τὸ εἶδος του... Δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ τὴ ἐργασία του καὶ τὸ τραῖξ ἀπὸ τὴ θήκη του.

Ἀμέσως ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ κοντινοῦ δρόμου παρουσιάστηκαν οἱ διαμαρτυρούμενοι καὶ ἀκούστηκαν οἱ φωνές του:

— Νά τον!.. Νά τον!.. Ἀδελφοί, ἀπὸ δὴ!.. Θάνατος στον κακοῦργο!.. Στὴν κόλαση ὁ δολοφόνος!

Ο δόν Λιάζ ἀράχισε νὰ τρέξῃ σὰν ἐλάφι στὸν κίνδυνον, ἐνῶ ἀπὸ πίσω του τὸν παρακολουθοῦσαν ἐξήντα διαμαρτυρούμενοι που διέφευαν αἶμα.

Ο τρόμος τοῦ ἔδινε φτερά, ἀλλὰ οἱ δυνάμεις του δὲν τὸν ἄρπην ν' ἀπομακρυνθῇ.

— Πιάστε τον! φώναζαν. Σκοτώστε τον! Σὲ τέτοια τέρατα δὲν ἀξίζει χάρις!

— Ἄλλοι πάλι φώναζαν:

— Ποιὸς εἶνε; — Κακοῦργος, χωρὶς ἄλλο! — Κλέφτης, δραστής τὸν κατέργον! — Ἐβραῖος, καταραμένος; — Δολοφόνος! — Πατριότμος!

Καὶ, σὰν ἐκωδὸς ἀντηχοῦσαν οἱ δυὸ λέξεις:

— Πιάστε τον!

Ο δόν Λιάζ ἔφρανε ὅσο μποροῦσε γρηγορότερα, ἀλλὰ δὲ μπορούσε πιά νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς δυνάμεις του που ἐκλείναν ὀλοὺς τοὺς δρόμους.

Σε μιά γωνιά μερικοὶ μαθηταὶ που παραβόλουν τοῦ ἔρρεαν ἕνα σωρὸ πέτρες καὶ αἶμα φάνηκε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Διπλασιάσε τὸ δρόμο του.

Πιὸ πέρα ἕνας ἄστος, ἀπὸ τὸ παράδοξο τοῦ σπιτιοῦ του, τὸν ἐπινοήθηκε. Ἡ σφαῖρα τὸν βρήκε στὸ αὐτὸ καὶ τὸν ἔκοψε σὲ δυὸ. Μά αὐτὸς δὲ σταμάτησε τὸ δρόμο του.

Δὲν εἶχε κάνει οὔτε δέκα βήματα, ὅταν ἕνας ἄλλος, ἀπὸ τὸ παράδοξο του κ' αὐτὸς, τοῦ κατάφερε κατακέφαλα ἕνα μεγάλο καδίμα.

Αὐτὴ τὴ φορά ὁ δόν Λιάζ ἔπεσε.

Τὸ πλῆθος τὸν περικύκλωσε ἔκανε ν' ἀνασηκωθεί μὰ δὲ μπόρεσε.

Ἄλλοι μὲ ὀσάλα κ' ἄλλοι μὲ ξόλα καὶ πέτρες ἐτοιμαζόντουσαν νὰ τὸν σκοτώσουν ἐκεῖ.

— “Οχι, ὄχι! φώναζαν οἱ περισσότεροι. Στὸ ποτάμι! Στὸ ποτάμι. Καὶ ἀπαράφροντας τὸν δόν Λιάζ ἀπὸ τὰ πόδια τὸν ἔφεραν πρὸς τὸ ποτάμι. Τὸ κεφάλι του ἀναπλήρουν σκοντάφτοντας σὲς πέτρες ἐνῶ τὸ πλῆθος γελούσε.

— Στὸ ποτάμι, ἀνόητοι! φώναζαν τώρα μερικοὶ. Θέλετε νὰ σωθῇ κολυμπώντας.

— Ἀλήθεια, φώναζαν οἱ ἄλλοι. Ἄς τὸν κρεμάσουμε πρῶτα κ' ὕστερα τὸν πνίγουμε!

Οἱ δῆμοι σταθίκανε. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἕνας ἄντρας ἤρθος, χοντρός, μὲ τετράγωνους ὤμους, ὀρίσμε μὲς ἀπὸ τὸ πλῆθος.

— Ἐμπιστευθῆτε μου τὸν κατάδικο, εἶπε, κ' ἐγὼ τὸν διορθώσω.

Μπράβο, Στραβοχέρη! φώναξε τὸ πλῆθος.

Τὸ ὑποκείμενο αὐτοῦ που ἤθελε ν' ἀναλάβει τὸ ρόλο τοῦ δῆμου ἐτοίμασε τὸ βρόγχου του. Ἐσκυψε, ἐσήκωσε τὸν δόν Λιάζ καὶ τὸν ἔστησε ὀρθοῖ.

Ἐπειτα ζήτησε ἕνα δοκάρι, καρφιά κ' ἕναν κροῖο.

Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον κ' ἡ οὐμύγιος ὀλοένα πύκναι.

Ἐκεῖνοι που ἦσαν πρὸς τὸν πρὸς παρεπονέοντο ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπαν.

— Ε, σεῖς οἱ μπροστάνοι, φωνάζανε, τραβήχτε νὰ δοῦτε καὶ μεῖς.

Εντομμεταξὺ ὁ Στέφανος Στραβοχέρης εἶχε βρεῖ εἰς τὴν ἐπιτομή πᾶνω ἀπὸ ἕνα κροτοπλοῖο ὑπῆρχε μιά σιδερένια δοκὸς που κοίχθηκε πρὸς τὸν δόν Λιάζ, ἀπὸ τὸν ὅπου ἔβλεπε.

Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον κ' ἡ οὐμύγιος ὀλοένα πύκναι.

Ἐκεῖνοι που ἦσαν πρὸς τὸν πρὸς παρεπονέοντο ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπαν.

— Ε, σεῖς οἱ μπροστάνοι, φωνάζανε, τραβήχτε νὰ δοῦτε καὶ μεῖς.

Εντομμεταξὺ ὁ Στέφανος Στραβοχέρης εἶχε βρεῖ εἰς τὴν ἐπιτομή πᾶνω ἀπὸ ἕνα κροτοπλοῖο ὑπῆρχε μιά σιδερένια δοκὸς που κοίχθηκε πρὸς τὸν δόν Λιάζ, ἀπὸ τὸν ὅπου ἔβλεπε.

Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον κ' ἡ οὐμύγιος ὀλοένα πύκναι.

Ἐκεῖνοι που ἦσαν πρὸς τὸν πρὸς παρεπονέοντο ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπαν.

— Ε, σεῖς οἱ μπροστάνοι, φωνάζανε, τραβήχτε νὰ δοῦτε καὶ μεῖς.

Εντομμεταξὺ ὁ Στέφανος Στραβοχέρης εἶχε βρεῖ εἰς τὴν ἐπιτομή πᾶνω ἀπὸ ἕνα κροτοπλοῖο ὑπῆρχε μιά σιδερένια δοκὸς που κοίχθηκε πρὸς τὸν δόν Λιάζ, ἀπὸ τὸν ὅπου ἔβλεπε.

Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον κ' ἡ οὐμύγιος ὀλοένα πύκναι.

Ἐκεῖνοι που ἦσαν πρὸς τὸν πρὸς παρεπονέοντο ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπαν.

— Ε, σεῖς οἱ μπροστάνοι, φωνάζανε, τραβήχτε νὰ δοῦτε καὶ μεῖς.

Εντομμεταξὺ ὁ Στέφανος Στραβοχέρης εἶχε βρεῖ εἰς τὴν ἐπιτομή πᾶνω ἀπὸ ἕνα κροτοπλοῖο ὑπῆρχε μιά σιδερένια δοκὸς που κοίχθηκε πρὸς τὸν δόν Λιάζ, ἀπὸ τὸν ὅπου ἔβλεπε.

Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον κ' ἡ οὐμύγιος ὀλοένα πύκναι.

Ἐκεῖνοι που ἦσαν πρὸς τὸν πρὸς παρεπονέοντο ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπαν.

— Ε, σεῖς οἱ μπροστάνοι, φωνάζανε, τραβήχτε νὰ δοῦτε καὶ μεῖς.

Εντομμεταξὺ ὁ Στέφανος Στραβοχέρης εἶχε βρεῖ εἰς τὴν ἐπιτομή πᾶνω ἀπὸ ἕνα κροτοπλοῖο ὑπῆρχε μιά σιδερένια δοκὸς που κοίχθηκε πρὸς τὸν δόν Λιάζ, ἀπὸ τὸν ὅπου ἔβλεπε.

Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον κ' ἡ οὐμύγιος ὀλοένα πύκναι.

Ἐκεῖνοι που ἦσαν πρὸς τὸν πρὸς παρεπονέοντο ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπαν.

— Ε, σεῖς οἱ μπροστάνοι, φωνάζανε, τραβήχτε νὰ δοῦτε καὶ μεῖς.

Εντομμεταξὺ ὁ Στέφανος Στραβοχέρης εἶχε βρεῖ εἰς τὴν ἐπιτομή πᾶνω ἀπὸ ἕνα κροτοπλοῖο ὑπῆρχε μιά σιδερένια δοκὸς που κοίχθηκε πρὸς τὸν δόν Λιάζ, ἀπὸ τὸν ὅπου ἔβλεπε.

Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον κ' ἡ οὐμύγιος ὀλοένα πύκναι.

Ἐκεῖνοι που ἦσαν πρὸς τὸν πρὸς παρεπονέοντο ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπαν.

— Ε, σεῖς οἱ μπροστάνοι, φωνάζανε, τραβήχτε νὰ δοῦτε καὶ μεῖς.

Εντομμεταξὺ ὁ Στέφανος Στραβοχέρης εἶχε βρεῖ εἰς τὴν ἐπιτομή πᾶνω ἀπὸ ἕνα κροτοπλοῖο ὑπῆρχε μιά σιδερένια δοκὸς που κοίχθηκε πρὸς τὸν δόν Λιάζ, ἀπὸ τὸν ὅπου ἔβλεπε.

Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον κ' ἡ οὐμύγιος ὀλοένα πύκναι.

Ἐκεῖνοι που ἦσαν πρὸς τὸν πρὸς παρεπονέοντο ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπαν.

— Ε, σεῖς οἱ μπροστάνοι, φωνάζανε, τραβήχτε νὰ δοῦτε καὶ μεῖς.

Εντομμεταξὺ ὁ Στέφανος Στραβοχέρης εἶχε βρεῖ εἰς τὴν ἐπιτομή πᾶνω ἀπὸ ἕνα κροτοπλοῖο ὑπῆρχε μιά σιδερένια δοκὸς που κοίχθηκε πρὸς τὸν δόν Λιάζ, ἀπὸ τὸν ὅπου ἔβλεπε.

Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον κ' ἡ οὐμύγιος ὀλοένα πύκναι.

Ἐκεῖνοι που ἦσαν πρὸς τὸν πρὸς παρεπονέοντο ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπαν.

— Ε, σεῖς οἱ μπροστάνοι, φωνάζανε, τραβήχτε νὰ δοῦτε καὶ μεῖς.

Εντομμεταξὺ ὁ Στέφανος Στραβοχέρης εἶχε βρεῖ εἰς τὴν ἐπιτομή πᾶνω ἀπὸ ἕνα κροτοπλοῖο ὑπῆρχε μιά σιδερένια δοκὸς που κοίχθηκε πρὸς τὸν δόν Λιάζ, ἀπὸ τὸν ὅπου ἔβλεπε.

Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον κ' ἡ οὐμύγιος ὀλοένα πύκναι.

Ἐκεῖνοι που ἦσαν πρὸς τὸν πρὸς παρεπονέοντο ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπαν.

— Ε, σεῖς οἱ μπροστάνοι, φωνάζανε, τραβήχτε νὰ δοῦτε καὶ μεῖς.

Εντομμεταξὺ ὁ Στέφανος Στραβοχέρης εἶχε βρεῖ εἰς τὴν ἐπιτομή πᾶνω ἀπὸ ἕνα κροτοπλοῖο ὑπῆρχε μιά σιδερένια δοκὸς που κοίχθηκε πρὸς τὸν δόν Λιάζ, ἀπὸ τὸν ὅπου ἔβλεπε.

Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον κ' ἡ οὐμύγιος ὀλοένα πύκναι.

Ἐκεῖνοι που ἦσαν πρὸς τὸν πρὸς παρεπονέοντο ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπαν.

— Ε, σεῖς οἱ μπροστάνοι, φωνάζανε, τραβήχτε νὰ δοῦτε καὶ μεῖς.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ“ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Πάντα προκαλούσε τὴν προσοχὴ μου αὐτὴ ἡ σαρκοφάγος. Ὁ πατέρας δὲν θέλησε ποτὲ νὰ μοῦ μιλήσῃ γι' αὐτή. Ὅταν τὸν ἐρώτησα ἐκπρόσωπος μὲ ἀπήντησε: Θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα, κοριτσάκι μου, ἂν ἔξω!

Ἀλλὰ δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμα! Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ αὐτὴ τὴν ἱστορία ὅπως θέλω. Μιά μέρα, ἴσως πολὺ γρήγορα, θὰ γνωρίσω τὰ πάντα. Καὶ τότε θὰ τὰ πῶμε. Καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι εἶνε μιά πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος.

Καὶ πάλι τὸν ἐρώτησα: «Θὰ μοῦ εἰπῇς τὴν ἱστορία τῆς σαρκοφάγου, πατέρα?» Ἐκόντησε τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ εἶπε σοβαρά:

— “Οχι ἀκόμα, κοριτσάκι μου. Ἀλλὰ θὰ σοῦ τὴν εἰπῶ ἂν ἔξω—

ἂν ἔξω!

Αὐτὴ ἡ ἐπαλήθευς τῆς φράσεως αὐτῆς, ποὺ ἀφοροῦσε τὴ ζωὴ του, με ἐπρόξενε καὶ δὲν ἐτόλμινα πιά νὰ τοῦ μιλήσω γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

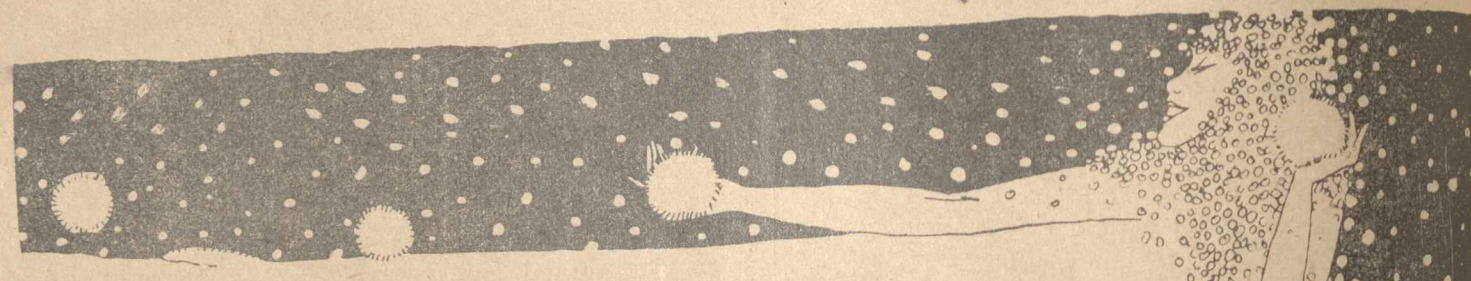
Ἄλλο μὲν ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση. Δὲν ἔξερα πῶς καὶ γιατί.

Ἀλλὰ μὲ φάνηκε σὰν μιά ἀκίνητη φρονὶς ἐπὶ τέλους. Ὡστόσο ἐνδιαφέρουσα μὲσα στὸ σκοτὸς, ὅσον ἀφορᾷ τὸν κ. Τρελόνου. Τὸ παρρημιοῦ γεγονὸς, ποὺ μπορούσε νὰ μὲς διαφωτίσῃ, καὶ ἔδινε θάρρος καὶ ἐλπίδα τὴν λύση.

Ἄλλο σημεῖο ὑπῆρχαν εἰς τὴν ὁπόθεσι. Τὸ πρῶτο ἦτο, ὅτι ὁ κύριος Τρελόνου συνεισέφερε μὲ αὐτὴ τὴν σαρκοφάγος μίαν ἀμφιβολία περὶ τῆς ζωῆς του. Τὸ δεύτερον ἦτο, ὅτι περιέμενε κάτι, ποὺ συνεδίετο μὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ φανερωθῇ οὔτε κἀν εἰς τὴν κόρη του. Ἄξιον προσοχῆς ἦτο καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ σαρκοφάγος αὐτῆς, ἦτο ἐντελὲς διακοσμητικὴ ἀπὸ τις ἄλλες. Τὴ σημασία εἶχε ὁ περιεργὸς ὄγκος, ποὺ ἔδειξε; Δὲν ἐφανέρωνε τις σκέψεις αἰσῆς εἰς τὴν μὴ Τρελόνου γιὰ νὰ μὴ τὴν φοβίσῃ, ἀλλ' ἀπερρίσσει νὰ ἐρευνήσῃ τὴν ὑπόθεσι εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

Κοντὰ εἰς τὴν σαρκοφάγος ὑπῆρχε ἕνα χαμηλὸ τραπέζι ἀπὸ πρῶτης πέτρας, μὲ μικρὸς κόκκινες φλέβες.

Τὰ πόδια τοῦ τραπέζιου ἐμοιάζαν σὰν πόδια τοσαυτοῦ καὶ γὰρ ἀπ' αὐτὰ ἦταν περικυλισμένο ἕνα χρυσὸ φρεῖδι. Ἐπάνω στὸ τραπέζι ἐκρίσκειτο ἕνα ὁρατότατο κιβώτιο ἀπὸ πέτρα, μὲ περιεργότατο σχέδιο καὶ ἐμοιάζε σὰν μικρὸ φέρετρο. Τὸ σύνολο ἦταν καλλιτεχνικὸ καὶ διαφόρων χρωματισμοῦ πρᾶσινοῦ. Ἡ ἐπιφάνεια ἦταν σκαλισμένη καὶ ἐμοίφα ζωγραφισμένη. Εἶχε ποικίλη ἐργασία, ποτὲ μὲ δὲν εἶχα δεῖ παρόμοιο πρᾶγμα. Καὶ αὐτὸ εἶχε τὰ ἴδια ἱερογλυφικά, ἀπὸ πρᾶσινο τοιμῆτο, ποὺ εἶχε καὶ ἡ σαρκοφάγος. Τὸ κιβώτιο εἶχε μῆκος δύο ποδῶν καὶ ἕνός ποδὸς ὕψους. Προσπάθησα νὰ σηκώσω τὸ σκελεπιδίον του, ἀλλὰ ἐστῆκε ἀδύνατον. Ἦταν καλὰ στερεωμένο. Φαινότανε μάλιστα μυστηριωδῶς κλεισμένο ἀπὸ μέσα!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΚΟΛΑΚΕΣ

II

ΓΡΑΨΑΜΕΝ. προχθές, για τους άρχαιους κολακας, ως άπομα.

Ερχόμεθα τώρα εις λαούς και πόλεις και φυλάς, ανακλιόμεθα μέσα εις την έρπτικήν, την γλυκεράν, την σιελώδη κολακείαν. Γιατί είχε περιέργον, πώς, και λαοί, ανέλθοντες εις το ύψιστον σημείον της διανοητικής εκφάνσεως, ως ο άδηναικός, έξετεράπησαν εις αισχράς και ποταπές κολακείας. Και όχι μόνον κατέπεσαν εις σημείον τέτοιο, αλλά είχε και το θεκόρ εις την κατάρτισιν αείτην, ο άδηναιος Αθηναίων.

Ερχόμεθα εις παραδείγματα. Ο Δημήτριος ο Πολιορκητής, είχαν ανεγείρει εις τας Αθήνας, ανάμματα εις δύο παλλακίδας του, την Λεανίαν και την Αφροδίτην.

Ψαστίως δε βωμούς και ήρωα εις τους περιφημότερους κολακάς του.

Εις αυτά τί εκάμινεν ο άδηναικός λαός; Διά να τον... εύχαιριότησαν περισσότερον οι Αθηναίοι, συνέθεσαν ώδας, τας όποιας έψαλλον δημοσία κάτωθεν των άγαλμάτων των έρωμένων του βασιλέως και δικτάτορος.

Υπαίθριοι δε ήτορες διεκρίνοντο, διέ μέχρη της έποχής εκείνης, μεγαλύτερος άνθρωπος εν Ελλάδι από τον Δημήτριον, δεν είχε γεννηθεί.

Ότε δε ο Δημήτριος ήλθεν εις τας Αθήνας, ή ύπόδοχή που του έκαναν οι διανοούμενοι και ο λαός των Αθηναίων, ήτο ότι έξετελειότικον δι' αυτούς. Τον ήπεδέρχονταν καίοντες εδάδη θυμιάματα και τον έστεφανωσαν με στεφάνον χρυσοών. Πολλοί δε έπιπτον εις τον δρόμον, διά να διέλθω, ή ανθρωπίνη αιδή εκδήλωσε της ευμενείας των Θεών, πατώντας άπάνω εις τις πλάτες και τους οβέρκους των...

Νομίζονεν ότι δεν άπεχον και πολύ των προγόνων, οι άπογονοί...

Και αυτό ήσαν το χάλι και το κατάντημα των Μαραθωνομάχων, αυτός ο εκπεσμός και ή εντέλεια ενός λαού, ο όποιος έδιδάσκοντο άλλοτε, ως προδόντες, ένα δασαρχή πατριώτην του, διότι ήναγκάσθη να ήποκλιθώ ενώπιον του βασιλέως των Περσών!

Έχει ο καιρός γυρίσματα, αλλά και ή ιστορία!...

Εννοείται διέ ή διαφορά αείτη των Αθηναίων είχε μεταδοθεί, βαθμυδόν, και εις τας άποικίας των.

Οι κάτοικοι της Αθήνας, άνήγειραν ναούς λατρείας εις τον Σέλευκον και τον υιόν του Αντίπατρον.

Το περιέργον, όμως είχε, διέ ενώ οι Αθηναίοι είχαν φθάσει εις τοιοῦτον βαθμόν κολακείας, οι Θεσσαλοί ήσαν αδοσιπρόστατοι ειλικρινείς.

Τόσον έουχαίνοντο την κολακείαν, ώστε και μίαν πόλιν των, κατά σύμπτωσιν όνομαζομένην Κολακείαν, την κατέσκαψαν.

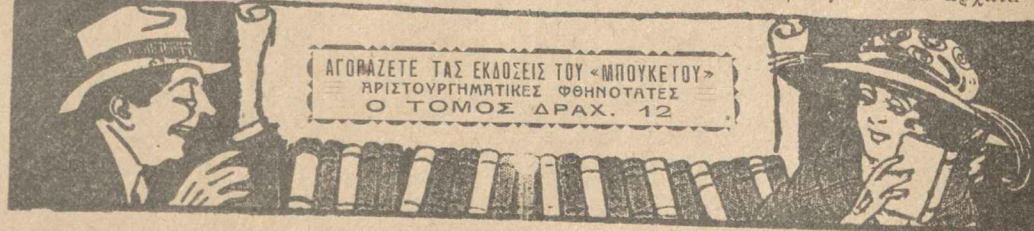
Η διαφορά αείτη των ατόμων και των λαών, διά της κολακείας, έθεωρήθη ως μία από τας σπουδαιότερας αίτίας της κατάρτισεως.

Ο Διογένης έλεγε:

— Προτιμώ τους κόρακας, από τους κολακας. Οι κόρακες τρώγουν τους νεκρούς, άλλ' οι κολακας τρώγουν τους ζώντας!

Αλλά μίπως ήσαν οι άνδρες μόνον κολακας;

Αι γυναίκες ήπερεθεμίστην, εις κολακείαν. Υπήρξαν, δε εξ αυτών αι εξαπαγέλατος κολακας, οι όποιοι προσεκόλλωντο

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΦΘΗΝΟΤΑΤΕΣ
Ο ΤΟΜΟΣ ΔΡΑΧ. 12

Ο έσοκιστής των βιβλιοθηκών

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλείται ο εκ Πατρών κ. Δημ. Φλαμής να διέλθω εκ των γραφείων του «Μπουκέτου».

εις τας βασιλίσσας. Παρασιτισμός παντός, εις κάθε τι έξέχον... Ας φαντασθώ δι' κάθε εις ή ή κάθε μία το τι θα έλεγον, τα ήποκείμενα αυτά. Η γυναίκες αυτές έκαλούντο «κολακίδες».

Ο δεύτερος αυτός τίτλος προήρχετο εκ της ιδιαιτέρας ήπηρεσίας, ήν άκόμη είχαν. Να κάρπυσω τα σώματά των εις σχήμα κλιμάκων, διά να πατούν επάνω αι βασιλίσσας, όταν κατήγοντο από τα όχημά των.

Οι κατασκευασταί λέξεων, κατά την αρχαιοτένια, είχαν δώσει εις τους κολακας και άλλους χαρακτηριστικώτερος τίτλους.

Τους όνόμαζον, έπειδή μετεσχηματίζοντο αναλόγως της επιθυμίας του κολακευομένου ή των περιστάσεων, «σχνηματιστές».

Άλλοι δε, διά την επιπεδειότητα περι την προσκόλλησιν, τους όνόμαζαν, λογοπαίζοντες και «προσκόλλας».

Η συνθήκη αείτη του κολακευέν, συνδυαζομένη με την δυναμίαν της ανθρωπίνης ψυχής, εκληροδοτήθη, δυνατός, από πατρός εις υιόν. Και μετεδόθη εις την Ρώμην, εις το Βελόνιον, εις την Εγγώλιν, όπου εκαλλιεργήθη με όλους τους νόμους της τέχνης. Και έτσι καλλιεργημένη, και εξηρημένη, την κληρονομίαν ταύτην των προγόνων μας, την παραλάβαμε πάλιν και ημεείς και όρέπομεν τους γλυκυστήρας κας πούς της μέχρι σήμερον...

Κλείομεν την παροῦσαν με δύο, περι κολάκων, έπιγράμματα του ποιητού Σπύρου Μασούκα:

Γ' αυτοὺς ο κόσμος ὅλος, οὐρανὸς καὶ γῆ.

Κ' αὐτοὶ στὸν κόσμον εἶνε, ἀγίαρρευτὴ πληγῇ.

Και κοῦτο ἀκόμη, ποὺ θέλει νὰ πῇ διέ ο παραποῖος κολάκ, τρώγων τὸν εὐεργέτην του, εἶνε οὐ νὰ τρώῃ καὶ τὸν ἐαυτὸν του:

Μὲ τὴν δροσὴν τοῦ δένδρου ζῇ, καὶ λέγεται ὁ κολάκας: «κισός».

Κ' ὅταν τὸ δένδρον πέφτει, πέφτουνε μαζί.

Τὸν γέννησε ὁ φθόνος κ' ὁ χρυσός!...

Άλλοτε, θά ποῦμε γιὰ ἄλλα ἀρχαῖα ἐλαττώματα.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΤΟΥ EDMOND THERRY

ΤΙΣ 13 του Δεκεμβρίου του 1870 μιά ψυχρή μέρα του όλεθρίου έκείνον χειμώνα, έπεφτε φιλή και παγωμένη βροχή. Οι δυστυχημένοι Γάλλοι στρατιώτες παγώνανε κάτω απ' τις μανδύες τους, αν και είχαν άνάψει φωτιές ο' όλα τα σταυροδρόμια της πόλεως Σαιντ - Λαμάν, την όποιαν κατείχε ή δεύτερα ταξιαρχία του βου σώματος. Κανένας όμως δεν παύοστανε. «Οι Προῦσοι εἶνε πολύ κοντά!» λέγανε, κι' αυτό έψαφνε γιά να στυλώσει τη γενναία γαλλική καρδιά που τριών μηνών άπορρηματά δεν είχαν άκόμα καταβάλει.

Μια ποῖρα από 1 κανόνια ήσαν ὅλο το πυροβολικό της ταξιαρχίας. Τα κανόνια ήσαν άδεια σχεδόν, και τ' αλογα άδυνατισμένα μισοσαν τον λίγο χόρτο που ξεθάσανε οι χωρικοί φρεγγοντας.

Ένας λεβέντης λοχίας του πυροβολικού καθότανε άπάνω σ' ένα σκαμμένο ύποστύτη κανονιοῦ με τους άγκώνες του στα γόνατα κι' έθελίκε βαθεία. Συλλογιζότανε τις συμφορές που πέσανε στον τόπο του, την μάνα του ή την άραβωνιστική του, πιθανώς και καί τις δύο, γιατί τά χελιη του ήσαν σουφρωμένα κι' έβλαγνε. Άξαφνα άκούστηκε ή φωνή του λοχαγού.

— Λοχία Μενμπερζέρ καθάλίκεψ άμέσως και πήγαινε στο Δημαρχείο.

— Πολύ καλά, λοχαγέ μου, ειπεν ο νέος.

— Θά πᾶς νὰ πάρεις ὁδηγίες ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἐπιτελείου, μὰ καμὲ γρήγορα γιατί εἶνε ἀνάγκη.

— Λοχαγέ μου, πηγαίνω άμέσως.

Ο Μενμπερζέρ καθάλίκεψ άμέσως, έτρεξε στο Δημαρχείο και παρουσιάστηκε στον άρχηγόν του επιτελείου, ύπασπιστήν του Στρατηγού της Μεραρχίας.

— Εἰσθε ὁ λοχίας ποὺ ζητήσαμε; τὸν ρώτησαν.

— Μάλιστα, κύριε ύπασπιστά.

— Τὸ αἶμα σας εἶνε γερό;

— Έγώ μωμ ὅπως καὶ γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου.

— Πῶστε μὰς σας τροφές;

— Προμηρητίσας, κύριε ύπασπιστά.

— Πολύ καλά καθήστε και περιμένετε μιά στιγμή.

Σ' λιγάκι τὸν φώναξε.

— Νὰ περὶ τίνος πρόκειται. Εἰδοποίησαν τὸν στρατηγὸ πὺς ἔνα ἱσχυρὸ ἀποσπάσμα Προῦσων φάνηκε ἀπροσδοκῆτως στὴν κομμοῖ Βιλλετιόν ὅπου ἀτάνευε ἕνας Γάλλος λοχαγὸς με τὸν λόχον του τοῦ 39ου συντάγματος πεζικοῦ, πὺς σκοτώσαν τὸν λοχαγὸ, πὺς ὁ λόγος αἰχμαλωτίστηκε και πὺς ὁ ἐχθρὸς τραβήχθηκε πρὸς τὸ Σαιντ - Λαμάν μὰς με τὸς αἰχμαλώτους Γάλλους, ἀφίνοντας νεκρούς και πληγυμένους στὸ πεδίο τῆς μάχης. Εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ στείλωμε ἐκεῖ αὐτίκα τὸν νοσοκομειοῦ μ' ἕνα λόχο πεζικοῦ, νὰ δὲν ἔχουμε ἑδῶ κανένα ἀξιοματικό τοῦ ἐπιτελείου ὅτε ἱσχυρὰ καὶ νὰ βεβαιωθούμε ἀν ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀλήθεια ή τεχνάσματα γιὰ νὰ τραβήξουν τὸν στρατὸν μὰς σὲ καμιά ἐνέδρα ὅποτε ὁ λόχος μὰς ή σφαγῇ ή θά αἰχμαλωτισθῇ.

— Έστε κοντινὸ μὰς πᾶς σ' αὐτὴ τὴν ἀποστολή;

— Δέχομαι! Ἀπάντησε χωρὶς δισταγμό ὁ Μενμπερζέρ.

— Πολύ καλά, παιδί μου, ειπεν ο ύπασπιστής. Ο λοχαγός σου μὰς ἔδωσε λιμνερὲς πληροφοροφείες γιὰ σένα. Προσπάθησε νὰ ἐπιτύχης καὶ δὲν θά σὲ ἡσημονήσουν. Ξέρεις νὰ διαβάξης τὸν χάρτη τοῦ ἐπιτελείου;

— Μάλιστα, κύριε ύπασπιστά.

— Μέλτεψόν τον. Τὸ Βιλλετιόν πέφτει 12 χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' ἑδῶ. Προσπάθησε νὰ γυρίσεις σὲ δύο ὥρες.

— Πολύ καλά, ειπεν ο Μενμπερζέρ.

— Μία τελευταία ὁδηγία ἀκόμη, ειπεν ο ύπασπιστής... Ἄν, πρὸς φθάσεις στὸν προορισμό σου, παρατηρήσεις τὸν ἐχθρὸ, νὰ μὴ προωθήσεις. Νὰ προσπαθήσεις μόνον νὰ μαντέψεις τὰ σχέδια του, τὸν δρόμο ποὺ πέρνει και τὴν θέσι ποὺ κατέχει. Πρὸ πάντων μὴ κοιράσεις πολὺ τ' αἶμα σου στὸν πηγεμό, γιατί ἂν ή ἐκθεσις ποὺ ἐλάβαμε εἶνε ψευτικὴ, ἔχεις τὴν ἀνάγκη του γιὰ νὰ γλυτώσεις ἀπ' τὸν κίνδυνον.

Ο Μενμπερζέρ ἀφοῦ δοκίμασε τὸ περίστροφο και τὸ σπαθὶ του καθάλιχε και χόηκε σάν ἀστραπή στὸν δρόμο ποὺ τραβούσε ἀπ' τὸ Σαιντ - Λαμάν στο Βιλλετιόν.

B'.

Ο παγωμένος αέρας τοῦ έδερεν τὸ πρόσωπο, στὰ μουστάκια του χερσιναν χυδαία, τὰ μάτια του δάκρυζαν ἀπ' τὴν ταχύτητα, μὰ ὁ Μενμπερζέρ δὲν κρόννε. Συλλογιζότανε πὺς ἐκεῖ κάτω κατοῦνται στὴ γῇ πληγυμένοι καὶ μερικὸι πατριώτες του ποῦπρεπε νὰ τους σηκώσουν προτοῦ ξαναγυρίσουν οι Προῦσοι. Δὲν ξεχνούσε ἐν τούτοις καὶ τὴν ὑπόσχεσι τοῦ ἀξιοματικοῦ: Δὲν θά σᾶς ἡσημονήσουν!

Κιτάζε τὸν χάρτην και τράβηξε μπρός. Πέρασε ἀπὸ ἕνα χωριὸ χαμένο και χλιασμένο ἀπ' τὴς ὀρίδες ὀρίδες τῶν Προῦσων και προωχούσε μετ' ὁτὸ σκοτάδι. Τρέχοντας συλλογιζόταν πὺς ἂν ἐπρόκειτο περὶ τεχνάσματος τοῦ ἐχθροῦ, ὁ κίνδυνος ήταν κοντά. Μὰς ἔνα δάσος ποῦταν στὸ πλάγι τοῦ δρόμου, ὅταν ξεάφνη τὸ αἶμα του τέντωσε τ' αὐτιά του και χλμντρίσε.

— Λοιπὸν, ειπεν ὁ Μενμπερζέρ, φθάσαμε σὲ τόπο κατοικημένο.

Κι' άμέσως τράβηξε τὰ χελινάρια τοῦ αἰόλου γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ καινούργιο χλμντρίσμα.

Ξαφνὰ ὁ θόρυβος ἱππικοῦ ἐφθασε ὡς ἐκεῖ. Ἄφροχράστηκε καλὰ κι' άκουσε κρότον σπαθίων.

— Λοιπὸν, μωμνούρισε, νὰ ή περίπολος τῶν Προῦσων ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὸ Βιλλετιόν. Ὡστε θά τὸ κατέχει ὁ στρατός τους και ή ἐκθεσις ποὺ στείλανε ήταν ψευτικὴ.

Μιά στιγμή σκέφθηκε νὰ γυρίσῃ πίσω, μὰ ή συνέειδης του τούλεγε, πὺς τίποτε βέβαιο δὲν εἶδε ἀκόμα, και πὺς πρέπει νὰ δὴ τούλάχιστον μιά Προῦσικὴ περικεφαλαία!

Η περίπολος πέρασε ξαφνικὰ ἐμπρός του με ταχύτητα, χωρὶς νὰ τὸν δὴ κανεῖ.

Γ'.

Έξακολουθούσε τὸν δρόμο του με περισσότερη προσοχή ὅταν άκουσε φωνές κοντά του. Η καρδιά του σπαστάρισε δυνατὰ κι' άναγκάστηκε ν' άφισῇ τὰ χελινάρια τοῦ αἰόλου, γιὰ νὰ το περάσῃ ή συγκίνησις. Μὰ συμφορὰ του!... Τὸ αἶμα τοῦ μὸς μιστόριζε ἀλλὰ αἶμα κοντὰ ἔρχετο νὰ χλμντρίσῃ δυνατὰ. Συγχρόνως πενήντα μέτρα μακριὰ άκουσε γεωμινικά ἕνα τρομερό: «Τίς τίς!»

Δὲν ὅηχε πειά ἀμφοβία. Οι Προῦσοι κατείχαν τὸ Βιλλετιόν. Ο Μενμπερζέρ έστρεψε πίσω τ' αἶμα τοῦ και κενώνοντας δυνατὰ τὰ πλευρά του άόχας νὰ τρέξει σάν ἀστραπή πρὸς τὸ Σαιντ - Λαμάν.

Δυστυχῶς οι Προῦσοι που περιμένανε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πανούργου τεχνάσματος τῶν, ἐνεδρεῖαν ἐκεῖ κοντά. Εἶκοσι ἱππεῖς ὁρμήσαν άμέσως πρὸς κατὰδισή του, ἀντιληφθέντες πὺς εἶνε κατοσκοπος. Ο λοχίας έτρεξε ὅσο γρήγορα μπορούσε. Οι Γερμανοὶ ἀφοῦ ἀδειάσανε πάνω του τις καραμίνες τους, χωρὶς ἀποτέλεσμα, ξεσπαθώσανε και τὸν κυνηγούσαν. Αὐτὸς γυμνός ἀπάνω στὴν σέλλα γιὰ νὰποφύγει τις σφαίρες έτρεξε δαιμονισμένα, χωρὶς νὰ πυροβολήσῃ.

Ἄν καὶ τὸ αἶμα τοῦ έφρυγε σάν ἀστραπή, οι Προῦσοι πλημυσιάνανε περισσότερον και ὁ Μενμπερζέρ έννοιζε τὴν θορυβώδη ἀνάσα τῶν αἰόλων του.

Τέλος ἀποφάσισε νὰ πυροβολήσῃ και χωρὶς νὰ σταματήσῃ μισογύρισε ἀπάνω στὴν σέλλα κι' έφριξε δύο σφαίρες με τὸ περίστροφό του επάνω σ' ἐκεῖνον ποῦταν πετὸ σμά του. Ένας Προῦσος κλιτίστηκε μὰς με τ' αἶμα τοῦ. Πέφτοντας γκρόμισε και τὸν ἱππὸα ποῦχόταν πίσω του. Τρεῖς ὅμως ἀκόμη ἱππεῖς κυνηγούσαν τὸν λοχία. Δυὸ ἀκόμη πυροβολισμοὶ τοῦ Μενμπερζέρ ρίξανε κάτω κι' ἄλλον Προῦσο! Οι ἄλλοι δυὸ σταματήσανε γιὰ ν' ἀνταμώσουν τὸς συνερόφους των ποὺ ἐχόντουσαν σιγά - σιγά ἄμα εἶδανε πὺς ὁ Γάλλος ἱππεὺς ήτο πολὺ μακριὰ.

Ο Μενμπερζέρ νομίζοντας πὺς γλύτωσε φώναξε μέσα του «Νίκη! Νίκη!» ὅταν εἶδε μπροστά του ἕνα τρομερὸ πρόζωμα ποὺ τοῦ ἔβλεπε τὸν δρόμο. Ήταν μιά ἄλλη γεωμινικὴ περίπολος!... Ο Μενμπερζέρ έφριξε! Εἶχε μπρός και πίσω Γερμανούς. Δεξιά και ἀριστερὰ τὸ ἔδαφος ήταν πλημμυρισμένο ἀπ' τις βροχές. Ένα μόνο μέσον σωτηρίας εἶχε μείνει ποὺ ὁ λοχίας τὸ ἐφήρμοσε χωρὶς δισταγμό.

Εἰτεῖδι ή περίπολος ποῦταν μπροστά του δὲν μπορούσε νὰ τὸν πυροβολήσῃ γιὰ νὰ μὴ σκοτῶσῃ τοῦς συνερόφους, ποὺ ἤρχοντο κατὸ πόνιν του. Ο Μενμπερζέρ φρόντισε νὰ ἐπιφεληθῇ της ἐκταθείας αὐτῆς. Κρατώντας τὸ σπαθὶ με τὰ δαυτὰ του, ἐφθασε τριάντα μέτρα μακριὰ ἀπ' τὴν περίπολο, έφριξε δύο σφαίρες, τις τελευταῖες τοῦ περίστροφου του, επάνω της και τρέχοντας σάν ἀστραπή πέρασε ἀνάμεσα ἀπ' τοῦς Γερμανούς, δυὸ τὸν ὅποιον εἶχε σκατῆσει!... Εἶτα τὸ ἄσπιδον ὁπερηδήθηκε, μὰ ὁ κίνδυνος ὅηχε ἀκόμα. Η περίπολος γύρισε κι' έφριξε ἀπάνω του μιά δωδεκάδα σφαίρων.

Τὸν εἶδαν νὰ κλονίζεται πάνω στὸν ἀναβολέα, μὰ δὲν έπεσε. Σχαφθαλμένος στὴν σέλλα εξακολουθούσε τὸ πηλγώδες τρέξιμό του γιὰ τὸ Σαιντ - Λαμάν.

Δ'.

Ο στρατηγὸς ἀήσυχος βλέποντας ν' ἀσπὴ νὰ γυρίσῃ ὁ Μενμπερζέρ τράβηξε με μερικὸν ἀξιοματικὸν ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ, ἀνταμώοντας νὰ μὰς τί συνέβη καὶ νὰ ἐνεργήσῃ κατὰλλήλως. Περιμένε ἕνα τεταρτό, ὅταν ὁ ύπασπιστής του διακρίνει με τὸ τηλεσκόπιο του ἕνα ἱππὸα, ποὺ έφτανε κατὰ πόδας.

Ύστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ αἶμα τοῦ Μενμπερζέρ σπαστάστηκε στὰ πόδια τοῦ στρατηγού. Τρέσανε νὰ σηκώσουν τὸν δυστυχῆ Μενμπερζέρ, μὰ εἶδαν πὺς ήταν μωμνιδὶ στὸ αἶμα. Έφριξε 3 - 4 πληγές, ήταν χλωμός, μωμνιζούσε!... Μόλις μπόρεσε ν' ἀρθρώσῃ τρεῖς ἄρσεις: Χωριὸν... κατέχον... Προῦσοι!...

Κ' έξεφύγησε!

Ο Στρατηγὸς έβγαλε τότε τὸν σταυρὸ της λεγεῶνας της τιμῆς ἀπ' τὸ στήθος του και τὸν κάρφωσε στὸ στήθος τοῦ ἡρώου:

— Εἶσαι ἄσος γι' αὐτὸ τὸ παράσημο περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, μωμνούρισε σκαυίζοντας τὰ δάκρυα του. Τούλάχιστον θά τὸν φέρῃς μέσα στὸν τάφο σου!...

Edmond Thierry

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΙΟΥ

Οι θρόνοι πέφτουν· μία τέως αυτοκράτειρα όπως η Ζίτα της Αυστρίας για να μπορεί να μεγαλώσει τα παιδιά της λυγίζει την καισαρική της υπερηφάνεια μέχρι του σημείου να δέχεται την προσφορά επιχειρηματιών του κινηματογράφου που είχαν την εμπειρία να εκμεταλλευθούν την περιέργεια του παγκόσμιου κοινού για μία περμένη μεγαλειότητα και πρόκειται να παίξουν ρόλο πρωταγωνιστίας σε μία μεγάλη ταινία· παλάτια πανιοχόρων έως προχθές ηγεμόνων εκποιούνται καθώς ένα οποιοδήποτε σπίτι οικογενείας που επέχονσε και δεν μπορεί ν' απογύγει τον πλειστησιασμό· οργανισμοί που κατέπλησαν με τον όγκο και την ακεινοβολία της δυνάμεώς των σκορπίζονται δια μιας σαν κόμους κατωμένο από εδελή· αγρίλλο και δεν μένουν παρά η αναμνήσεις των διαβάσεων των εκλεκτών ανθρώπων περασμένων καιρών. Από παρθε ή μοναδική δόξα κάθε ερείπιου περασμένων καιρών. Η ζωή του εξαιρετικού όντος που συνδέθηκε με την ιστορία του κόσμου που κατεστράφη. Είπε η επιζώσα συγκινητική οκία του παρελθόντος.

Το Αχιλλέον της Κερκύρας και τα επιπλά του εξεποθήσαν από όλην την χώρα. Τι έμεινε απ' αυτό; Το όνομα του τελευταίου κυρίου του, του Γουλιέλμου του Β', πιθανόν να έχει νομική αξία για την Ελλάδα να εκποιείται, αλλά για την άγνοια των ανθρώπων, το Αχιλλέον εξακολουθεί να είναι το γεμάτο από μυστήριο άγνωστο μιας εγγενικής και κομψής οικίας. Της αυτοκράτειρας Ελισαβέτ της Αυστρίας.

Δεν ήτο μόνον η πειδ ενδιαφέροντος εορτασμένη της εποχής της. Υπήρχε μία από τις πειδ γυναικείες φουσιγγαμίες του δεκάτου ενάτου αιώνα. Το βιογραφικόν ενδιαφέρον που επροκάλεσε η ζωή της, χωρίς να πρόκειται για αυτοκράτειρα που ανερχόταν στην πολιτική, ούτε για σκανδαλώδη πριγκίπισσα, τό επιδεικνύει στους μεταγενεότερους. Έπειτα από τις γυναικείες προσωπικότητες της Εδωάδας, που έγιναν οι επαναστάσεις, η ναπολεόντειος περίοδος και η πανευρωπαϊκή ανόρθωση του νέου κόσμου του αιώνα, έπειτα από την Ρεκαμ, την Ιωσηφίνα Μπωσναι, την κόμισσα Ποτόκια, την βαρόνη Κρούντενερ, την Στάελ, την Λουίζα της Πρωσίας, δεν παύει να είναι η Ζίτα για την οποία να εγγράφονταν τόσα πολλά δια την Ελισαβέτ. Τότοι δολοφόροι, ανάμεσα στους οποίους τα βιβλία του Ζάκ ντε Λαφαίτης, κοινώς Λαφίτ, είναι τα πειδ αξιοσημείωτα, είχαν άριστη γνώση ο' αυτήν. Το έργο του δικού μας Κωνσταντίνου Χρηστομάνου θα έπρεπε να θεωρηθεί μάλλον ένα φηγογραφικό σκίτσο που σχηματίζεται από το θυμιαμα φηγής αισθητικού που είχε συγκινηθεί βαθύτατα από την ώραία ληπνότητα της ύπαρξ.

Αυτή η αυτοκράτειρα που δεν έδωσε πολιτικά, που δεν είχε θεωρηθεί σκάνδαλο, που δεν ηνάρχησε τους συγχρόνους της με τη φιλολογία της, που δεν έφροντο καν να γίνει άραστη από το πλήθος, απασχόλησε τους βιογράφους στον σχεδόν αλκατερίνη ή Β' με τη μεγάλη της ιστορία, η Ιωσηφίνα με την εκπληκτική της περιπέτεια, η Ρεκαμ με το κάλλος που είχε γυμνάζει μία Εδωάδα δολοφόνου. Ανάμεσα στις άλλες χηπνές και θεωρηθείς γυναικείες φουσιγγαμίες του αιώνα της προβάλλει σαν μία αλλόκοτη ληπνότητα Σφίγγα, μία Σφίγγα όμως γεμάτη καλωσύνη με βαθύτατο μυστικό δραματικής ζωής, λόγου και ωραιολογίας.

Η ύπαρξ της σε μία εποχή που είχε άρχει με την έκρηξη του ρωμαντισμού να είναι εποχή πεζής ισοπεδώσεως ήτο σαν να ξινήθη στην μεγαλοχολική ποίηση παλαιάς υπαλάντας. Τόσο γυναικεία, τόσο συγκινητική, τόσο εξωτική.

Γεννήθηκε κι' έμεγάλασε στην όρη μιας σιωπηλής βορεινής λίμνης ο' ένα μεγάλο πύργο κατωμένο από κόκκινη πέτρα, τριγυρισμένο με τείχη, πάνω στον όποιον πέντε αιώνας είχαν ήδη αποδοθεί το μανδύα της αιωνιότητας.

Η πρώτη ζωή που έγινε όπως ήταν απόκομνη. Στόν πύργο έκεινο των Βιτελσπάχων δεν επικοινωνούσαν με τους κόσμους των Αύλων, ούτε με τις κοινωνίες των πρωτευσσών. Έκαναν περιπάτους στα δάση, στη λίμνη, έπαιγαν στο κονίγι.

Έτσι μεγαλωμένη την εγγνώσε το 1853 στις αδορικές Αλπεας ένας ξάδελφός της, οχ· πολύ μεγαλειώδης από αυτή, ο Φραγκίσκος Ιωσήφ, ο νεαρός τότε αυτοκράτωρ της Αδαρίας. Η Ελισαβέτ ήταν τότε δεκάξη χρόνων. Το πρώτο απόγευμα που συναντήθηκαν, ο αυτοκράτωρ έκαμε έναν περίπατο μαζί της και στο τέλος της έπροσφερε άνθη. Την άλλη ημέρα την έζητισε σε γάμο. Ο Φραγκίσκος Ιωσήφ ήταν τότε ο περιζήτητος γαμβρός των παλατιών της Εδωάδας. Αδελφές και κόρες ηγεμόνων έζωσαν με την προσδοκία του θρόνου της Βιέννης. Η τύχη

ήταν εκπληκτική για τη μικρή πριγκίπισσα που δεν έζωσε ούτε καν κοντά σε μία αλή. Όταν της τό έπλαν άρχισσε, σπώδωθε και είπε:

«Ω, είχε άδύνατο. Είμαι τόσο άσημαντη».

Στις 20 Απριλίου η πριγκίπισσα Ελισαβέτ έφυγε από το Μοναχο με πολυδύστη ακολουθία για τη Βιέννη, όπου θα γινόταν ο γάμος έπειτα από τέσσερες ημέρες. Για το νυφικό ταξίδι έδωκε έναν τον ποικιλόμορτο δρόμο. Τα νερά του Δουνάβιου, Πι σπηλές! Το ποταμόπλοιο που την μετέφερε σταματούσε κάθε τόση για ν' άκουση η ευτυχή πριγκίπισσα στις μικρές εξέδρες των όχθων τις εύχες που ήρχοντο να της πούν οι κάτοικοι των παραχθών τόπων που συνέρρεαν εκεί από τα βάθη των χωρών των άσ, δια να ιδούν ένα χαρμόσυνο θαύμα. Ενόμιζε κανείς ότι είχαν ξαναγυρίσει οι καιροί των θρύλων, όταν η Κρεμλίνος έπαιγνε στους τόπους των Ούννων κοντά στον βασιλέα Έτζελ χίλιους πολεμιστές κι' εκατό παρθένους. Στο διάστημα αυτό από το Αιντς μέχρι της Βιέννης η Ελισαβέτ με την ακολουθία της έπέρασε τον Δουνάβιο ο' ένα πλοίο που είχε μετασχηματισθεί σε πλοίο μπουκέτο με πανιά από ροζ μεταξινό.

Στην πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας την επερίμενε η αποθέωσις. Η Ελισαβέτ απεβιβάθη με τα δάκρυα στα μάτια από τη συγκίνησι. Την επερίμενε ένα αυτοκρατορικό λαντά που το έσυραν όκτω άλογα. Άλλα άμύδια έπαιγαν μπροστά και άλλα ακολουθούσαν με τον κόσμο της αλής. Έπιπαι άπασιπαι συνάδεναν το άμύδι της νύμφης και ακολουθούσε με μεσαιωνικές λαμπρές στολές έπαιγαν πεζοί δεξιά και άριστερά. Οι όδοι ήσαν στρωμένοι με άνθη. Ο πρίγκηψ του Λιχενστάιν είχε χηπομοποιήσει γι' αυτό δεκάξη χιλιάδες ποικαλίες, Φοίνικες, καμέλιες και τριανταφυλλίες είχαν μεταφερθεί εκεί από τις όρες των άπεραντων κήπων των. Κάθε όκη βήματα κορίτσια ντυμένα λευκά έκορπούσαν ροδόφυλλα πάνω από τα βασιλικά άμύδια.

Αν περιγράφουμε κάπως λεπτομερώς το γαμήλιο αυτό ταξίδι και την αποθέωσιν την έποδοχην της Ελισαβέτ εις την Βιέννη κατά την 2ην Απριλίου, που έγιναν και οι γάμοι της, είναι όστι αυτή είχε η μοναδική σεάς χαράς της ζωής της. Η αυτοκράτειρα δεν ήπρεξε ευτυχισμένη. Αφού καιρό μόλις μετά τους γάμους και ο Φραγκίσκος Ιωσήφ και εκείνη είδαν δι' έν έπρόκειτο παρά να μείνουν ξένοι ο ένας στον άλλο ο' όλη τους τη ζωή. Η Ελισαβέτ δεν ήτο κατωμένη δια την αλή της Βιέννης, Ρωμαντική, εταόθνη, με αισθητική άνάπτυξη, δνειροπόλος, νοσταλγούσα μίαν ζωή ηρωικήν και ώραία, αυτή που ώραματίζετο η ζωή ηφαντασία της· η διεγερτότητα από τους γεγραμμένους ποικαλούς ακολουθούσε τας άγαπήμενες της μελέτες, φησ έλευθερη δεν ήτο δυνατόν να προσανατολιθί εις τον νέον της προορισμόν.

Αι άπογοτευσίες εις την ζωήν των άνακτόρων του Σαμπρύν, εις μίαν ζωήν έτικέτας και μικροραδιοσυγών της ήσαν φηγικήν άπομνήσιν, που προχωρούσε όλοένα και περισσότερο.

Η πολιτική που μπορούσε να της προκαλέση ένα ενδιαφέρον και να καταπνίξη την όλιβεράν πλάνη της, την άφνε άπαθη. Και επί πλέον δεν κατόρθωσε ποτέ να συνήθισι την πομπώδη ζωή του παλατιού και πολύ γρήγορα άρχισε να μνη έμφανίζεται όστε στις μεγαλοπρεπείς εορταστές που έδινε ο αυτοκράτωρ κάθε χειμώνα στον κόσμο της αλής του, στους διπλωμάτας και στους βαθυστόχους του στρατού και της διοικήσεως. Αυτή η άπομνη του θορύβου, που της έγεινε φήχως, την άπεμάκρυνε έπίσης από κάθε εκδύλωση της δημοσίας ζωής και έτσι δεν κατόρθωσε να παίξη καν τον ρόλον της φιλανθρωπών βασιλίσσης. Δεν έπαιγνε όστε στα νοσοκομεία, όστε στα ποικίλα φιλάνθρωπα ιδρύματα, όστε στις δημόσιες δεξιώσεις, όπου συνήθως αι πριγκίπισσες και αι βασιλίσσες καλλιεργούν την δημοτικότητά των. Έτσι, αν δεν έγινε αντιδημοτική εις την Βιέννη, μπορεί να πη κανείς ότι ηνυόετο. Της άρεσε να πηγινή έφιππος εις περιπάτους και να βγαινη έξω με όσον το δυνατόν μικρότερον και άφαντοστέρων συνοδείαν. Ηδελε να αισθάνεται τον έσποδ της έλευθερο. Στο παλάτι προσπαθούσαν να την έπαναφέρουν διαρκώς στις έποχουσες του πρωτοκόλλου και η μοναδική χαρά της ήτο όταν κατόρθωνε να τους ξεφύγη. Κάποτε η φανταστική αυτής της άτομικής της έλευθερίας την έφερε μέχρι του σημείου να βγη από το παλάτι όλομναχη και να μπει ο' ένα όνιμπος. Την άνεγνώριαν έννοείται γρήγορα και το όνιμπος, που έφερε την αυτοκρατορικήν επιβάτινα — γεγονός εκπληκτικόν δια μίαν πρωτεύουσαν όσον από όλίγων δεκατίων

Η Αυτοκράτειρα Ελισαβέτ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΑΓΑΠΗ

Του Άντανιού Φραγκίσκου Δένη

Τόν Μάν με τις γλυκές χαρές, τόν έρωτά τους
βροκοί 'ς τόν κάμπο τραγουδούν
'ς εκεί το σκλήθρον άποκεί
τόν έρωτά μας έρωτα λαλούνε.
Ο Πάν δε κλίνη εις τ' όμά μας τ' ατί του.

Ο Πάν δε κλίνη εις τ' όμά μας τ' ατί του,
και τα κατάχλωρα δονδύλια
οσιούν τες κορφές, που τους φαιρούς των ήχους
καίμεσα τα γλυκόφωνα πουλάκια
με τους δικούς μας τους ταιριάζαν στίχους.

Με τους δικούς μας τους ταιριάζαν στίχους.
Η νέα βροκοπούλα νά της,
'ς τα δάση που το πάν οκάζουν
βροκει φαιρόν τα πρόβατά της,
που κρίνα και ροδ' άγρια συνάζουν.

Πού κρίνα και ροδ' άγρια συνάζουν.
Είδαν προχθές τα δυό μου όμοια
το ρόδο μου με χάρι σδράνια
από κορμμένα μονοπάτια —
Ποτέ δεν είχε τόσα κάλλη και περιγένεια.

Ποτέ τόσο καλή κι' ώραία δεν την είδα,
παρά 'ς τόν Μάν, οάν είχε φέξει
η πρώτη ηύερα, που η ίδια
με φύλλα μ' είχε περιπλέξει
χλωρά τριγύρω και μ' έρωτικά παιχνίδια,
Η βροκοπούλα μου κορμμένη, έπιδέξια
μ' ευόσκεινε εκεί δα το βράδυ
σε κάμπο ώραίο κι' άνθημένο,
γιατί δεν μ' είδε στο λειβάδι,
κατά την τάξη, με λουλούδια στολισμένο.

Ενώ 'ς τη όθρα της τη δάφνη έγω φτεσώ,
το ήρωαίον ήλιον μου τα κάλλη
να άκτινοβολούν ξανόγνα,
κι' αυτή η γλυκεία φωνή προβάλλει:
Για μένα εσύνης θα ήσαι σε λίγο.

Μετάφρασις Γ. Βιζυηνού

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Του Στεκκέττη

Με το βραδυό το ήσυχο και νοσταλγό άγέρι
Ποι οι όγαυμένοι οι άγροί βασιτά προσφορούσαν
Σ' τη όρη αυτή ανεβαίναμε πιασμένοι από το χέρι
Και 'ς τα λειβάδια παρ' εκεί οι γυάλλοι τραγουδούσαν.

Είχε τα μάτια σου ψηλά, μάτια για περιτέτεια
Σ' αν προσεχτή σιωπηλή εις τ' άφανού τ' ατέτεια.
Κ' έγω που έκασάχα όσα δεν μ' έξηγούσε
Παραπολά σε άγάπησα γιατι Σοιπαπότες!

Μετάφρ. Διον. Ηλιακοπούλου

κατά τας νύκτας στο Ποντικόν ήθεωρούνα έρωτικά έκκε-
τριχέντες. Αφηνούτο άκομη ότι μπροστά ο' αυτούς τους νέους
έπρεπε δάγνυνη στη θαλάσση και τους ήνάγκαζε να κολλητούν
μαζί της. Έκει μέσα στο κύμα αλλόκοτη σιγήνα εύρισκε τον
εκλεκτό της, που δεν ήταν ποτέ εκείνος που ήτο την προσυ-
μένη ήμερα.

Χωδαία φαντασία του όλας. Κατά την εποχή εκείνη η
Ελισαβέτ ήτο στην φαντασία του προσώπου της δεκ ήτο
πλέον νέα. Είχε γυροσει πλέον. Και την είχε ήδη κερτήσει το
μεγαλειώδες πηγμα από όσα είχε ήπωση έως τότε. Ο Ραδ-
φός είχαν αυτοκτονήσει με την Μαρίαν Βελσέρο στο Μινεράλ-
φ. Έπειτα από τον θάνατον του Λουδοβίκου της Βαυαρίας, του
τραγικού παφρόνου Βασιλέως, με τον όποιον την άπέδαν
ψηφικοί ραβδές δεσμοί, η τραγική του Μαγερλινχ ήπωσε μία
αηνη λύπη που δεν άπορριετα να διακοπή ποτέ.

Και ένα εξακολουθούσε να ατελείωτα ταξίδια της με τα
όποια προσπαθούσε να βρη την γαλήνη που είχε πλέον χασί
ένα ποιό του 1898, όταν Γενεόν έπρεπε θύμα ενός άναρχου
του Λουδβίχ Λοκνόν.

Έτσι τραγικά πετέτωση η μοναδική αυτή πριγκίπισσα με
την ληπνότητα της ζωής της μένει σαν
το όλιβερό κύνειο της δυναστείας των Αφροδύτων και των
Βιτελσπάχων. Το Αχιλλέον έπαλήθη, ο Χαίνε έξηφανίσθη από
εκεί από πολλού, άλλη ζωή ο' άχολοι ο' αυτό το ιστορικό άν-
θρωπιάς αισθαντικής ύπαρξας, αλλά το συγκινητικό μελαγχ-
ολικό τραγούδι του ληπνός εκείνου κύνειου θα μένη για πολύ
στην αίσθησι των ανθρώπων.
Δ. Α. Κόκκινος

Χαίνε εις το Αχιλλέον της Κερκύρας, το τελευταίο ώραίο
καταφύγιον της περιπλανώμενης ύπαρξας της. Το κείριον
εκείνο το είχε άγοράσει από όλην την άνεκλήτως έντελώς.
Το άνοικοδόμητο σχεδόν επί πομπιανού σχεδίου και εκδόμησης
εις λατείες βροάντες με άγύλατα των άγαπήμενων της ποι-
τών, των κλασικών της Έλλάδος, παρά τους όποιους έσοποθέ-
τισε και τον Σαίξπηρ. Είς τον Χαίνε έδδθη ιδιαίτερα όσις.
Ητο η πνευματική και η αισθητική λατρεία της. Ο άνδρας
ήτο έργον του Σουπδόου Λουί Έλντεμπερς. Παρίστανε τον Χαίνε
σε μία πολυθρόνα, με τα πόδια οκκαπομένα από μία κορβέτα,
με το κεφάλι οκκμένο στο στήθος και τα μάτια του ληπ-
νικά, που ενόμιζε κανείς ότι ήσαν έτοιμα να ήρουν δάκρυα.
Σ' αυτή τη βίλλα έπέρασε ώρες γλυκείας μονώσεως.
Ο Κωνσταντίνος Χρηστομάνος έδωσε με το γνωστό βιβλίο του
μίαν ώραίαν ποικιλικήν εικόνα των ήμερών της ατής. Παρ' ό-
λην την μυστικιστικήν διάθεσιν του έλλανος ποικτού εις την ό-
ποιαν τον έφερε η λατρεία του προς την αυτοκράτειραν, που δεν
τον άφνε να δώρη μίαν πραγματικώτεραν εικόνα της Ελισαβέ-
τ, παράγει εις το βιβλίον αυτό κάποια φηγογραφική αλήθεια.
Η μέρι παροχρόνου ώραιοπάθεια της έκείνου ατής γυναικός.
Το δεύτερον μέρος του έργου αυτού, που έπρόκειτο να έκδοθη
άργότερον και όπου έξετίθεντο κάπως οι λόγοι που είχαν προ-
καλέσει την άπομνήσιν της αυτοκρατορίας από τον κόσμο
της αλής της Βιέννης, κατεστράφη από τον ίδιον τον συγγα-
φέα. Έτσι έχαθη ένα ιστορικό δοκονύμιο. Αλλά έμειναν τόσα
άλλα. Είχε παρα πολλά όσα εγγράφονταν δια την ήλιμνησιν α-
τής γυναικός. Το βιογραφικό έργον του ντε Λαφάι και ένα άλλο
του Γενέστον Τισοό είναι όσφαλώς τα πληρέστερα. Αλλά την
πριγκίπισσαν που δεν έζητησε παρά την μόναν εις όλην της
ζωήν δεν την έσοβόαθη η ονομαφάντια. Η έχρησις της α-
λής της Βιέννης έδημιούργηε τα στοιχεία, άβελλα εις δολόλη-
ρα βιβλία έχρον κυκλοφορήσι έναντίον της. Έφθαναν να της
αποδοθούν άκομη και την μητέριτά κόρη της όποιας πατέρας
δεν ήτο ο Φραγκίσκος Ιωσήφ. Αφηνούτο γι' αυτήν εκεντρικότη-
τας που έφθαναν μέχρι του σκανδαλώδους. Όλοκληροί φημαι συ-
κοφαντικά την ακολουθούσαν παντού. Και ο' αυτήν την Κέ-
κισα άκουσα κατά το 1906 τα παραδόξωτερα πράγματα εις βά-
ρος της, περισσότερα και από όσα έγραψαν δια την βασιλίσσαν
Καρολίνα της Αγγλίας. Οι ύποπτοι της νεαροί Αδορικοί
άξιωματικοί έθεωρούνατο έρωσάι της, και αι συγγαί εκδόμαί της

Δ. Ν. Ι. Τὰ τῶν ἀφηρημένων θὰ δημοσιευθούη. Διὰ τοὺς γάμους ἐπὶ του-
κοκρατίας ἔχουμε πρὸ λατομοῦ μελέτην Π. Α. Π. α. α. α.

ΠΑΤΡΑΙ. Τὴν παραμονὴν τῆς πρωτογενούς ἀγέλης
ἐκινῶντα τὸ ἐκλεκτικὸν μέλη τοῦ Ὀμίλου τῆς Μακεδονίας,
Ζακάρου, τοῦ ἀπολαύσαντος τὸ ἐπὶ τῶν Σαρβατῶν ἐνδο-
ξοῦν τοῦ ἀρχαιοτέρου ἐπὶ τὴν αἰδωνοῦ «Φίς». Ἐπαύσαντα ἐκεί-
νη καὶ ἀντιθέσεις ἐπὶ τῶν κ. κ. Α. Χρονοφῆ, Μ. Παναγιῶ, Ν.
Χριστοῦ, Ν. Βενδερῶν, Χαρ. Πόθου καὶ Δ. Βενδολίκα, Ὑψι-
σοχα ἑπὶ τῆς ἐργασιοῦσας οἱ κ. κ. Ἀνδρέας Χιδῆς, Παναγ.
Φυλομενοῦσας καὶ Νικολ. Χαριτίδης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Ἡ πέμπτη τάξις τῶν γυναικῶν ὅσων διωργάνωσε μὴ πλὴν ὁμορφίαν γινομένην ἐν πάσῃ παιδείᾳ, τῇ δέουσῃ μετὰ τὸν Χριστογεννητόν. Ἡ ἑπταχθὲς ἐστὶν ἑξαίρεσις. Ἡ ὅσα τὸν γυναικῶν στολισμὸν μὲν μετὰ τὴν κοκκαλίαν ἀπ' ἐς μικρὰς μαθητρίας παρατίθηται ἐν βασιμῷ στολῷ. Παρεργίζονται οἱ μαθητῶν καὶ ὁ γυναικῶν ἐκτρέψας ἐς σπουδὴν τὰ διοικητικὰ συμβούλια τῶν κοινοτήτων ὧν τὴν ἐκτρέψαν καὶ οἱ γονεῖς τῶν μαθητῶν. Τὰ κοριττὰ τῆς ἐ' τάξεως τὰ ὅσα φαίνεται ὅτι νοιάζοντες βαθεῖα τὸ αἶσθημα τῆς φιλανθρωπίας μαζέψαν ἀπ' αὐτῶν διαφόρους σονοικισμοὺς 25 πολὺ πτωχὰ παιδιὰ σὺν ὅσοις προσέθεσαν γλυκὴν, φροῦδα καὶ πλὴν ὁμορφίαν καὶ χρονοκίαν παιχιδία. Ἐκτός ἀπ' αὐτὰ φρόντισαν νὰ τὰ διοικηθῶσιν καὶ μὲ διάφορα παιχιδία ψυχαγωγίας καὶ ὅσα ποιοῦσιν ἀρεσὰν σὺν μικρᾷ τιμᾷ.

Τὸ πλοῦσι καὶ ποικίλῳ προγράμματι τῆς γιορτῆς ἐκτελέσθη μετὰ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ ποδ' ὁφελείᾳ προπάντων οὗτε δεσποφάντες, Ε. Νάξα, Ε. Σιάλη, Κ. Ταγαρά, δας Μαλλκότον, Ε. Λούση, Μ. Κουβελά, Φ. Παπαχρηστόου, Ο. Πλαταγίδου, Φ. Τσιφλικά κ. κ.

Πρῶτῃ ἡ ὁς Νάξα εἶπε λίγα λόγια γὰρ τὸ σκοπὸν τῆς γιορτῆς καὶ ἐχάριστόποιε τοὺς κ. καθηγητὰς γιὰ τὸ μεγάλο ἐνδιαφερόντος δειγνόντων γιὰ τὴν μαθητικὴν τους.

Ὡς πρῶτον ἀμφὶ ἐνεβρίσθησαν τὴν νεγγνίον τοῦ Χριστοῦ,
ἐντέλως ζῶσαντες εἰκόνα, σὴν ὅποια εἶχαν θαυμασία ἐπιτοὴ
τοῦ διδῶν Ἐδαγγελίστου Σιώπη, Ταγαρά, Κουβελά καὶ Μαλίκου.
Παῖρξοντες ἐπίτοισ μετὰ μεγάλη ἐπιτοχία ἡ καρδιά δ' Ὑποκρίτου
ἐπὶ τῶν δῶν Λοφόν, Νεράντζη, Δημοκρίτου, Ζαχαριῶδου, Φε-
τεινού, Μεγάλη φασάτης ἐντέλῳν ἔκαμαν οἱ ἀπαγγελῆται τοῦ
«Βρυκόλακα» τοῦ Βαλαωρίτου καὶ τοῦ «Αὐτοῦχτη» τοῦ Πάρι-
ου ἐπὶ τῶν δῶν Ἐδαγγελίστου Σιώπη ἡ ὅποια καταγεγραμμέ-
θηκε γιὰ τὸ τέλος της. Ὁ Καλλιτέχνης

ΦΑΣΡΙΝΑ.— Τὴν Τετάρτη 6 τρέχ., δόθηκε σὲν αἵθουσαν τοῦ «Πανθέου» ἡ χοροεσπερὶς τοῦ ποδοσφαιρικοῦ συλλόγου τοῦ πόλεως καὶ καὶ «Μ. Ἀλεξάνδρου». Εἰς τὸν χορὸν διεκρίνανται τὰς Διδας Ε. Ὁρολογῆ, Νίτα, Κοζάνη, Βέττα, Παγίνα, Σαλουστάρη, Καραβίτη, Ἐξέχουρ, Σαουντζή, Τζιμπέρη, Βαλασιόπουλ κ.λ.λ. Ἐκ τῶν κυριώτας τὰς Κας Κομνηνὴ καὶ Ρολῆ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ.— Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων δόθηκε μεγάλη οἰκογενειακὴ χοροεπιδείξις ἐπὶ τῇ θύσῃ τοῦ «Παραδείσου» ὑπὸ τῆς φιλοπροσόδου γελοίας «Δουμάντι».

Περὶ τὰ μέλη τοῦ χοροῦ ἔγινε καὶ ἐκκρίβεις λαλοῦν μὲς τῆς ἑλαιογραφίας, ἔργον τοῦ συμπλοίου μας κ. Γεωργ. Κουρσιζίδου, τὴν ὁποῖαν ἐκτέθειεν ὁ ἄνις Ἄννα Σχίζουλου, τὴν ἔσθιν διακρίνανεν τοὺς κ. κ. Ἄντων, Τζιβανίδην μετὰ τῆς κυρίας του, κ. Παπαδόπουλον μετὰ τῆς κυρίας του, τοὺς κ. κ. Ἀθ. Σπετσιώτην, Δημ. Χριστοδору, Ἄντ. Καλόψυχον, Κ. Μπατζώνην, Ζάγκον, Ἀθ. Χριστοδούλου, Μ. Χαρπούνην, Μ. Μήτσων, Γεωρ. Ἐμμανουήλ, Γ. Σχίζουλου, Γεωρ. Δαρίκου, Ἀλ. Καλλίδην, Ἀν. Καραγιαννίδην, Μ. Κόπανον, Θεοφ. Μουσιτσέν, Ν. Καλόψυχον, ἀδελφὰς Γ. καὶ Θ. Καφιδόν, Πουμπήκην κ. ἄ. Ἐπίσης τὰς διὰς Σοφίαν Μπάκα, Μ. Καλούψυχον, Πιπῆσαν Βασιλείου, Ἄνναν Σχίζουλου, Δεσποῖνα Καλούψυχον, Ἄννα Μήτσων, Κ. Δημητριάδου, Κατὶναν Μπατζώνη, Δεσποῖνα Κουρσιζίδου, Ἄνναν Κιχιδου, ἀδελφὰς Πουμπήκην, Ραργου, Κομνηνὸν, Παπαγεωργίου κ. ἄ.

Α. Τ-ο

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Πρωτοβουλία τοῦ ἀρχιεποῦ τῆς ὁμάδος
ναυτοπροσκόπων κ. Χατζηκωνσταντίνου καὶ τοῦ ἐφόρου προ-
σκόπων κ. Πανταζίδου, ἐδόθη τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιάς
ἡ ἐορτὴ τοῦ δένδρου τῶν Χριστογενένων.

Ἀπὸ τῆς 8ης ὑπερμενίης ἐκλεκτὰ χορευτικὰ γκρουπ ἤρχισαν
να προσέρχονται, τὰ ὑπεδωκέντα δὲ εὐγενέστατα οἱ ἐπὶ τῆς δε-
ξιᾶς κ. κ. Παναγιώτης, Χατζηκωνσταντῖνος καὶ Κεχαγιάς.
Κατὰ τὴν ἐορτὴν ἀππυγέλθσαν διάφορα ποιήματα ὑπὸ τῶν πα-
ροικοσκόλων, ἑλαίε δὲ καὶ ἡ μαρδολινάτα ὑπὸ τὴν διεθνήν
τοῦ κ. Καλινά.

Διεκρίθησαν τοὺς χοροὺς οἱ κ. κ. Πανταζίδης, Χατζηπαν-
σταντίνου, Ἀθανασίου, Κεχαγιῆς, Λαχίτας κ. ἄ.

Λ. Γρ. Σακελλαρίδης

παλιν. Πόσους τόμους τοῦ βιβλίου, περὶ τοῦ ὁποίου μάς γράφετε, ἔχετε
Γράψτε μας λεπτομερώς. Τὸ διήγημα χωρὶς δικαίωμα ἐγκρίσεως. Γιά τὸς
χὰς σας εὐχαριστοῦμεν. Α. Παπανικολάου, Π. Ἐλευθερίου
δ η ν, Πειραιά, Χρ. Φικιώτην, Δ. Σααρηάν, Τροισάν, Μ. ρ
λ α α Μ ν ρ η ν. Ἡ συνεργασία σας ἀνευ δικαιώματος κρίσεως καὶ
ἐπιβλῆθ' ὑπ' ὀφει.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ (ΑΘΗΝΑ)
ΣΤΑΔΙΟΥ 24
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

AP. 10.000.000

ΝΗΤΕΣ ΕΙΣ ΔΙΑΡΚΗ ΕΚΘΕΣΙΝ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΑΠΗΤΟΥΡΓΙΑΣ Α.Ε.
Ὁδὸς Φωκίωνος 5-7 (πάροδος Ἑρμοῦ)

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓΉΖΙΔΗΣ
Χειρουργός ΟΔΟΝΤΟΓΓΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ἡ δὲ τριτάτην αἰκὴν εἰς Παιδαγωγὸν σπουδαστὴν ἐξασκηθεὶς εἰς τὴν
 Παιδαγωγικὴν εἰς τὴν Θεολογικὴν τὴν Περιεχούσαν δὲ βιβλίων τῶν
 κατὰ τὴν καθήκοντα. Παθόντων δὲ δὲ δι' ὅλην τὴν ἀνάγκην
 θεωρητικὰς τὰς θεωρητικὰς σπουδὰς καὶ ὁδοῦν. Ὁδολογίας,
 θεωρητικῶν, Γυμνασίων καὶ ἄ. διὰ νεωτέρων ἐπιστημονικῶν μεθόδων
 ἐκ μέρους ἐφαρμοζομένων. Δέχεται εἰς τὸ τέλος τοὺς ἀποφοίτους ὁδον-
 ολογησάντων τῶν 9-12 2-6 1/2. 51-55δδς Γ' Σεπτεμβρίου-51
 πάτωμα 2ον.

Μόνον στὸ
"ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ,,
(Σουλτάνη 12)
Τῆς κ.
ΒΑΣΩΣ ΙΑΤΡΟΥ
μποροῦν νὰ ἐνδύ-

οἶται αἱ Ἀπὸ-
 δες μας μὲ τὴν
 τελευταίαν λε-
 ξιν τῆς μόδας.
 Τὸ «Θαλασσί
 Σαλόνι» δια-
 θέτει τὰ πλέον σικ γυναικεία
 καπέλλα. Προμηθεύει ὅλα τὰ
 εἶδη πολυτελείας καὶ δέχεται
 παραγγελίας δι' ὅλα τὰ εἶδη
 κυριῶν καὶ δεσποινίδων. Ἀπο-
 στέλλονται πληροφορίαι καὶ τι-
 μοκατάλογος γυναικῶν εἰδῶν.

ΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑΙ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΕΡΑΙ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΑΙ.
Ἀποκλειστικὴ Πώλησις διὰ τὰς ΑΘΗΝΑΣ
ΟΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΛΑΕΞ. ΚΑΡΟΥΑΝΑ, 14-ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ-14 - ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝ. ΑΟΥΤΖΙΔΗΣ (Ιατρός)

Στοματολόγος και χειρουργός ὁδον-
τοίατρος τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων
Θεραπεύει στόματα καὶ ὀδόντων
ροστικαὶ καὶ ταχέως. Ἐφαρμογὴ
ὀδόντων τελειοτάτη, κατὰ τὰς ἐν
Ἀμερικῇ καὶ Γαλλίᾳ προόδους τῆς
ἐπιστήμης. Ὅδους Ἀχαρνῶν, τέμα-
τά, Κύμη 3. Τράμα καὶ αὐτοκίνη-
τα ἐξ Ὀμονοίας γλ' ἀριθ. 6.

συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλ-
μολογικὴν Κλινικὴν κ.

Υψηλότητος τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν
τῷ Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλ-
λικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρείας.
Διευθυντοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλι-
νικῶν. Ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Πα-
ρισίων.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Καταρράκτης
ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς. Τραχώματα,
τοχήσις ἀλλοθιωρία καὶ διὰ τῶν

ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάν-
τα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.

Περσικοὶ καὶ Ἀνατολικοὶ

===== Εἰς Τὴν Εὐχαρίαν =====

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΙ

Σταδίου 45 (Νέα Στοά)

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ Κωδός 2000

λαμβάνει μαθήματα Γαλλικῆς. Ἀ-
πενθυγθῆτε εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀποβλέπον εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατόν εὐρυτέραν καὶ ἡθικωτέραν μὀρφωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ καὶ ἐπωφελοῦμενον πρὸς τοῦτο τῆς πρωτοφανοῦς κυκλοφορίας του, ἐθεώρησε καλὸν νὰ κυκλοφορῇ κατὰ μῆνα διάφορα ἀριστουργήματα τῶν μεγαλειτέρων λογοτεχνῶν τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα ἐκδιδόμενα εἰς κομψούς, καλοτυπωμένους καὶ καλοδεμένους τόμους, ἀποτελοῦν τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶνε ἡ ἐξάντλησις τῶν περισσοτέρων τόμων τῆς, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀνετυπώθησαν.

Οἱ τόμοι τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐκτὸς τῆς μεγάλης φιλολογικῆς τῶν ἀξίας ἀποτελοῦν ὑπόδειγμα ἐκδοτικῆς καλαισθησίας, ἡ δὲ τιμὴ τῶν εἶνε εὐθηνοτάτη.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν εἰς τὴν σειρὰν τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὰ κάτωθι ἀριστουργήματα, μεταφρασμένα εἰς γλῶσσαν ἐκλεκτὴν καὶ γλαφυράν :

1) Ἡ «ΣΟΝΙΑ» τῆς διασήμου Γαλλίδος μυθιστοριογράφου ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ τῆς ὁποίας τὰ μυθιστορήματα κυκλοφοροῦν εἰς πολυαρίθμους ἐκδόσεις εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν λεπτογραμμένην «ΣΟΝΙΑ», γύρω ἀπὸ ἓνα τρυφερόν ἐρωτικὸν εἰδύλλιον, περιγράφονται ὅλα τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἥθη τῆς Ρωσσαικῆς ζωῆς. ΔΡΑΧ. 12

2) Ἡ «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΤΟΥ» τῆς Νορβηγίδος συγγραφέως ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ. Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μὲ τὸ παγκόσμιον φιλολογικὸν βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὰ ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐγγυηθοῦν διὰ τὴν ἀριστοφυνηματικὴν «ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΤΟΥ». ΔΡΑΧ. 12

3) Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ συγγραφέως τῶν «ΜΠΟΕΜ» ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΖΕ. Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης. Ὅλη ἡ περίεργος ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, μὲ τοὺς ἐρωτὰς τῶν, τὴν ἀμεριμνησίαν, τὴ φτώχεια τους, ζωγραφίζεται μέσα εἰς τὰς σελίδας τῆς «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΣ» τῶν ὁποίων αἱ περισσέτεραι προκαλοῦν δάκρυα. ΔΡΑΧ. 12

4) Ὁ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ μεγάλου ἀγγλοῦ συγγραφέως ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΣΤΗ-ΒΕΝΣΟΝ. Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχή ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος φωτίζεται. ΔΡΑΧ. 12

5) Αἱ «ΠΕΡΙΠΕΤΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ μεγίστου τῶν Ἀγγλοῦν ποιητῶν ΕΝΤΕΡ. ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ. Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔχει μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλῶσσας τοῦ κόσμου, εἶνε ἓν ἀπὸ τὰ αἰώνια ἀριστουργήματα τῆς γαλῆς Τέχνης. Ἐνὰ τρομερόν, ἀφάνταστον ταξίδι εἰς τὸ Νότιον Πόλεον ἀπὸ τῶν κεντρικῶν ιδεῶν του. ΔΡΑΧ. 12

6) Ἡ «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ μεγαλειτέρου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ. Εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἀγνωστότερου ἐρωτὸς ὁ ὁποῖος ἐξελλίσσεται εἰς τὸ πλεόν μιχροαστικὸν περιβάλλον ὑπὸ τὴν διαρκὴ ἀπειλὴν τοῦ περιεργότερου τύπου φιλαργύρου πατρὸς. ΔΡΑΧ. 18

7) Ἡ «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. Ἡ «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διαδραματίζεται εἰς τὸ Νότιον Πόλεον, τοῦ ὁποῖου προβάλλει τὸ τρομερόν καὶ τὸ σπῆντον αἰνίγμα περιστοιχισμένον ἀπὸ πτώματα. ΔΡΑΧ. 18

8) Ὁ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕ. Εἶνε τὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον δημοσιεύθη ὁ τινος εἰς τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἐσημείωσε πρωτόφανη θρίαμβον. Κάθε σύστασις διὰ τὸν «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ» περιτεύει. Ἐρωτήσατε ἓνα τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ὁποῖονδῆποτε, διὰ νὰ σᾶς πληροφωρήσῃ σχετικῶς. (Σελίδες πλεόν τῶν 450) ΔΡΑΧ. 25

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχει καὶ ὁ θαυμάσιος πρῶτος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» μὲ τὰς 600 πυκνω-πωμένας σελίδας του, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν τέσσαρα ὑπέροχα μυθιστορήματα, ἡ «ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», ἡ «ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», ἡ «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», ἡ «ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΑΙΝ», τοῦ Μ α ί τ ε ρ λ ι γ κ, ἡ «ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ὑπερεκα-τόν ἀριστοφυνηματικὰ διηγήματα, ἄλλα τέσσα ποιή-ματα καὶ ἀφθονία ἄλλης ποιήσεως καὶ ἐκλεκτῆς ὕλης ποὺ τέρπει καὶ μορφώνει. Τιμᾶται χρυσόδετος δραχμὰς 150. Ἐπίσης ὑπάρχει καὶ ὁ δεῦτερος τόμος χρυσόδετος, ὅστις τιμᾶται δραχμὰς 175.

